

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

51. årg.

Januar-februar 1961

Nr. 1-2

Som han er ...

At elske Gud er at give plads for Gud i ens liv, sådan som Gud virkelig er, og ikke sådan, som vi måske kunne ønske, at han skulle være.

Og at elske næsten, vort medmenneske, vil sige at give plads for et andet menneske i vort liv, sådan som dette andet menneske virkelig er, og ikke sådan, som vi måske helst ville have ham til at være.

Professor, dr. theol
REGIN PRENTER
Århus.

Statens pædagogiske Studiesamling
København.

FRA SKOLEN

Ja, så er vi her igen med vore oplevelser siden sidst.

En vellykket kombineret historie-, kunst-, og litteratur- eks-
kursion foregik i tre rutebiler den 2. december til Frederiksborg
slot, kunstcentret Louisiana og Det kgl. Teater.

En god og udbytterig aften fik vi, da Uffe Grosen, Vallekilde,
ved vort adventsmøde den 7. dec. fortalte bibelhistorie efter de bedste
højskoletraditioner — om David — og trak linien helt frem til
nutidens Israel.

Men den mest „tilhertegående“ oplevelse var jo nok, at vi ved
juletid måtte tage afsked med vort dejlige efterårshold. Det
skete ved en fest den 17. december, hvortil vi efter julemiddagen
samledes i foredragssalen, og hvor smil og tårer, skæmt og alvor,
sange og taler vekslede herligt. Frk. Lilly Frederiksen gav
bolden op, og efter kaffen trådte Lissi Birk frem, holdt en smuk
tale, hvor hun på kammeraternes vegne takkede for de 5 mdr. og
overrakte skolen en gavecheck til enten indkøb af et kunstleksikon
eller udsmykning af bedeværelset. I tilslutning hertil havde en hel
række andre elever ordet for på hver sin måde at sige tak for, hvad
de havde modtaget både i og uden for timerne, hvortil vi lærere fra
en side kunne sige et stort og velment „selvtak“ for, hvad holdet
havde betydet for os af glæde og inspiration. Skolens „embeds-
mænd“ — organist, Annelise Hermansen, klokker, Aase
Kristensen og kirkekone, Gisela v. Bistram — fik hver
en ekstra tak. Skolens stedlige tilsynsførende, sognepræst Edv.
Madsen, Bregninge, holdt afskedstale, og til sidst tog vi alle af-
sked med hinanden under juleevangeliets ord, — Guds eget ord
til os ind i vor virkelighed. Næste formiddag spredtes man så for
alle vinde — hjem til jul! Men stadig bor I dog i vort sind, og vi
sender jeg hermed vore kærligste hilsener dér, hvor I nu er, og så-
dan som I har det hver især!

Også lærerkræfterne spredtes — én til Vendsyssel, tre til Sverige

KÆRE GAMLE ELEVER

Ih, hvor fik vi mange breve og kort fra jer til jul — dejligt man-
ge! Hvor har I glædet os dermed! Tak! tak! tak! Vi ville så gerne
have svaret på hver ankelt — men det er desværre uladesiggorligt;
så måtte vi aflyse forårsskolen! Men vi beder hver enkelt om at
opfatte denne tak som rettet netop til sig personligt — fra jeres
hengivne

Lilly Frederiksen Mette Kirstine og K. Robert Hansen Lilli
Ingemann „Mikkel“ Lise Lindskrog Annette Pade Herdis
Pedersen.

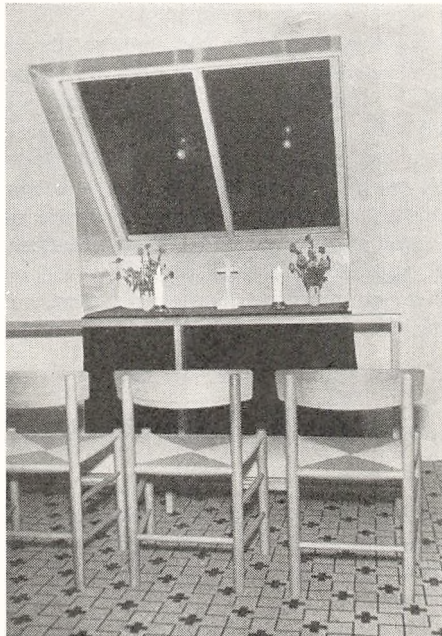
og to til Italien. Men til forskel fra de andre, der rejste, er de da heldigvis kommet igen!

Herhjemme stod der på dagsordenen først og fremmest hovedren-
gøring (aldrig er den dog gået så hurtigt som denne gang, da en
trup gamle elever blev tilbage og hjalp os), håndværkere (linoleum
på „Langelinie“ og „Fredensgade“ m. m.), regnskaber, møderejser
og endelig bibelkursus. Dette sidste blev gode og rige dage
under rejsepræst Johs. Pedersens gode ledelse; en god ånd,
gode ord, megen glad sang (under ledelse af organist Ole Pedersen,
Kbhvn.) og mange lyttende mennesker prægede dem.

Da nu de elever, som rejste før jul, ikke kom tilbage, måtte vi
anskaffe nogle nye. For årsholdet 1961 invaderede skolen 1.
februar og er nu allerede i fuld gang med at forsøge på at erstatte
det tabte. Og hvis ikke I gamle tager det fortrydeligt op, vil vi sige:
de nye er slet ikke så ringe endda!

Midt i vor hverdag

Det er med stor tak, vi ser tilbage på det nu afsluttede ophold på
Fårevejle Højskole. Ikke mindst går vore taknemmelige tanker til
bedeværelset, skolens lille huskapel øverst oppe ved „Kongens
Nytorgv“. — Det står måske næppe de tidligere elever og venner af
Fårevejle Højskole, der
har været med til at give
os bedeværelset, helt
klart, hvor stor og af-
gørende betydning, det
har haft for os at eje
dette Guds værksted. Vi
er nogle stykker, som
synes, at vi på særlig
måde fik velsignelse af
det. Hvor var det en
hjælp for os, inden vi gik
til dagens gerning, og
når den var slut, at kun-
ne gå derind og i stilhe-
den lægge alt frem for
Gud! Dette værelse, der
med sin ganske enkle ud-
smykning ligger der
midt i vores hver-
dag (mellem fysikloka-
let og øvelsesstuen!),
mindede os daglig om, at
Gud er en virkelighed i

vort liv. Og uden hans hjælp og vejledning hver eneste dag havde vi slet ikke klaret os. Tit følte vi os små; men her gav Han os styrke og trøst, her fik vi forvisning om, at „den, der frygter Herren, han viser han den vej, han skal vælge“ (salme 25, 12), og her fik vi hjælp til i tro at sige til Gud med henblik på de kommende dage:

„Sæt mig, hvor jeg bedst kan gavne,
o, men lad mig aldrig savne
vished, at jeg elsker dig!“

En af efterårsholdet 1960.

*Tage Morsing og
Edvard Madsen*

De er lidt
ustabile

— dem, vi vælger til „stedlige tilsynsførende“ med vor skole (en undervisningsministeriel funktion). Først var det jo pastor T a g e M o r s i n g, Fårevejle — men han rejste til Viborg som bekendt. Så blev sognepræst E d v a r d M a d s e n, Bregninge, valgt — og se nu er han også forsvundet! Til Gudum og Fabjerg i Vestjylland. Vi har nok været for slemme ved dem. De ser også lidt betænkelige ud, ikke sandt. Måske fortryder de!

Men vi siger nu både Edvard Madsen og frue tak for den tid, der er gået. De var både vore og vor skoles trofaste venner og efterlader et stort savn hos os personligt, her på skolen, i deres sogne og på hele vor egn. Guds velsignelse over jeres nye hjem og virkefelt!

„Selv går jeg foran dig, hindringer jævner jeg ud“

London, d. 16. jan. 1961.

Dette ord (Es. 45,2) er værd at bygge på, når man står foran snart at skulle rejse ud på missionsmarken. Der vil komme dage med store krav og vanskeligheder, som langt vil overstige mine kræfter og evner; men et ord som dette giver nyt mod og frimodighed. Uden Guds ords rige forjættelser og uden venners forbøn

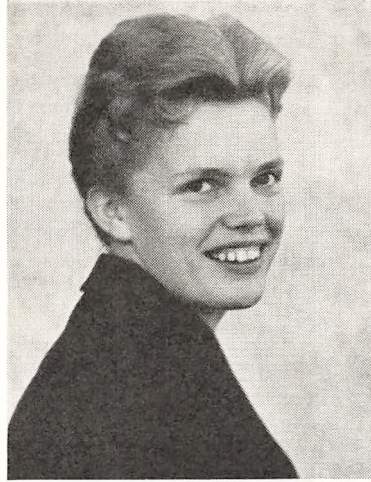
KETTY VINGBORG

Født 23. juli 1934.

Elev på Fårevejle Højskole 1954.

Uddannet på amtssygehuset i Brædstrup.

Antaget 1960 af Dansk forenet Sudanmission.

turde jeg ikke rejse; men fordi Gud har kaldet mig, og jeg har hans ord for, at han vil gå foran mig, så går jeg trygt den vej, han viser mig, og stoler på hans hjælp fra dag til dag.

Jeg er født den 23. juli 1934 og opvokset i Gesten ved Kolding og har haft en lykkelig barndomstid i et troende hjem blandt en stor søskendeflok. Interessen for ydre mission har altid haft en stor plads i mit hjem, så på denne måde fik jeg selv tidligt kundskab og kærlighed til dette arbejde.

Som ganske ung følte jeg Guds kald til at rejse ud som missionær. Det var ufatteligt for mig, at Gud skulle kunne bruge mig i denne gerning, men med dette mål for øje valgte jeg at blive sygeplejerske og kom på Fårevejle sygeplejehøjskole sommeren 1954. Et nyt afsnit af mit liv var begyndt. Efter sygeplejeuddannelse på Amtssygehuset i Brædstrup supplerede jeg et år forskellige steder. Siden har jeg været vikarassistent på Frederiksberg hospital i 1½ år.

I disse år var det ofte svært at holde målet for øje. Jeg forsøgte at skubbe det fra mig; men glemme det kunne jeg ikke. Gud kaldte på mig gang på gang, og en dag måtte jeg bøje mig. — Før så alt så umuligt ud; men nu lå der pludselig en vej åben foran mig, og mit hjerte fyldtes af glæde og tak, fordi Gud ville bruge mig i denne gerning.

Siden har jeg været på Haslev udv. Højskole 5 mdr. og er nu i London for at lære sprog. Blev fra 1. oktober 1960 antaget af „Dansk Forenet Sudanmission“, og det er meningen, jeg skal rejse til Nigeria midt i april dette år.

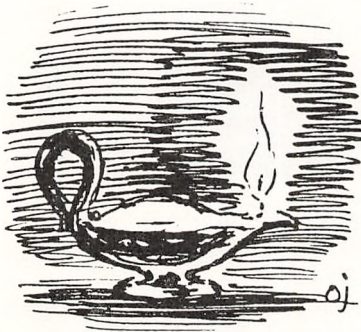
Vi er nogle, der må rejse ud, men du, som fik din plads herhjemme, glem ikke, at ogsaa her er en gerning at gøre for Gud.

Hvor vor plads end bliver, må vi lære at blive lydige redskaber i Guds hånd, han har ikke andre at sende end os.

„Tag min hånd og lad mig, Gud,
lyde kærlighedens bud!
Tag min fod og led du mig,
så jeg vandrer ret for dig!“

Det er mig en stor glæde at få lov at skrive denne hilsen i „Sølvsnoren“ og præsentere mig som ny missionær. Jeg tror på, også De vil huske mig i forbøn. Tak!

Hjertelig hilsen! **Ketty Vingborg.**

Florence Nightingale

Fra forlaget „F. H.“ har redaktionen modtaget et eksemplar af den nye udgave af K. Robert Hansens lille bog „Florence Nightingale. Fire billeder“. Meningen er nok, at den skulle anmeldes. Red. anmelder den da også gerne — dog hverken til politiet (så ringe er den heller ikke, at det ligefrem er strafbart) eller til Det kgl. Teater. Forf. siger beskedent i forordet, at det blot er en måde, hvorpå man på Fårevejle Højskole (hvor han vistnok er forst.) fortæller eleverne om Florence Nightingale, „Damen med lampen“, moderne sygeplejes banebryder. Der er så megen falsk beskedenhed mellem mennesker — rart som her at støde på den sande; den klæder. Der er nemlig absolut heller ikke mere at sige om bogen — udover, at formatet er blevet smukkere, papiret bedre, sideantallet forhøjet til 36, prisen til 1,50 kr., at den fås ved henvendelse til skolen (giro 62100), og at postvæsenet forlanger 20 øre for tilsendelsen — samt at forf. påstår, at gamle elever længe forgæves har spurgt efter den (førsteudgaven kom 1954 og blev hurtigt udsolgt), idet de gerne vil eje den som erindring — ikke så meget om forf. eller Florence Nightingale som om frk. Pades foredrag om sidstnævnte og hendes oplæsning af førstnævntes værk.

Red.

P. s. Forlaget regner med (= håber på. Red.), at det beskedne oplag vil blive revet væk meget hurtigt, hvorfor man anbefaler evt. Liebhabere snarest at sikre sig et eksemplar.

Nye bøger fra De unges Forlag

Agnes Sapper: Familien Fennerberg, 228 s. 12,50 kr.

Der er i bedste forstand stemning over denne bog og over det hjem og familieliv, den skildrer. Far, mor og syv børn, mange bekymringer og kampe for udkommet er der — men også og midt i det hele en smittende glæde og et muntret sammenhold mellem alle 9. Storartet!

Carl Sundby: Martinsen og kolleger, 284 s., 16,75 kr.

D. U. F. skal have tak også for denne bog. Det er en roman fra skolens verden. Frisk, fornøjeligt og aktuelt fortælles om en byskoles lærerkræfter, deres vanskeligheder og glæder. God at læse og få forstand af i en tid som vor, da der sker noget i skolens verden — og hvor det gælder forståelse af skolens problemer.

Theodor Bove: Ægteskabet, 160 s., 11,50 kr.

To følelser gik igennem mig under læsningen. Den ene ikke så lidt overlegen: mærkeligt, tænkte jeg, at du turde gifte dig uden at have læst en eneste vejledning i det ægteskabelige livs foreteelser! Mærkeligere endnu, at det ikke alene er gået tåleligt, men helt ovenud lykkeligt uden samme læsning! Den anden spirede efterhånden, som læsningen skred frem: det er alligevel godt, at der er nogle, der tager sig for at skrive så sandt og naturligt, sundt og positivt om ægteskabet og at udgive det og række det til vor unge i en tid, da det ikke er mindst på ægteskabets område, at slaget står. Og da jeg var færdig med bogen, var jeg helt overvundet. I skal have tak, både forfatter og forlag! I har opfyldt Hebr. 13, 4: „Hold ægteskabet i ære i et og alt“!

Aksel Hjeresen: Ung mand og ung pige, 32 s., 1,25 kr.

Denne pjece er skrevet af sognepræsten v. Vor Frelser's kirke i Horsens, efter opfordring fra fællesbestyrelsen fra K. F. U. M. og K. i Danmark og tænkt som en hjælp til de helt unge og til forældre, der gerne vil give deres store børn noget sundt at læse om dette vanskelige emne. Også den skal forfatter og forlag have tak for. Læs den og vær med til at sprede den blandt de ganske unge! For hvorfor skal skidtet være enerådende på dette marked?

Fra og til ELEVKREDSEN

ARHUS HØJSKOLEKREDS

mødes på KFUM, Klosterg. 37, onsdag den 1. marts kl. 20. Forst. Chr. Davidsen, Horne Højskole: „Mange folk — få mennesker“. Sekr. frk. Maria Kristiansen, DMS.: „Kommer det os ved?“ Vel mødt! P. u. v. Jens Ganer.

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

indbyder til møde lørdag den 11. marts kl. 20 i Hjallerup Missionshus. Forst. K. Robert Hanser, Fårevejle Højskole: „Kirken den er et gammelt hus“ (med billeder). Alle unge og ældre er velkomne! P. u. v. Tage Sanden.

GAVE TIL UDSMYKNINGSFONDEN

Bøssen på „Rådhuspladsen“ 2,66 + 1 + 10. Minna Sidelmann 5.
Vi takker.

VANDREMAPPEN „BREVDUEN“ FRA SOMMEREN 1908

har ved sin formand, fru Johanne Frank Pedersen, Gedsted, sendt „Sølvsnoren“ 25 kr. dels stammende fra bøder af normal art, dels (tror jeg) som en sonégave som vederlag for, at mappen holdt en lang sommerferie her på skolen, hvorved den forsinkedes på sin rejse rundt til alle de gæve piger fra 1908. Et håndgribeligt eksempel på det stedfortrædende moment i menneskelivet. Og jeg, den skyldige, har kun at sige tak og bede om forladelse; jeg skal gøre, hvad jeg kan, for at forbedre mig — blot De ikke springer mig over!
Forst.

KÆRE VENNER!

I oktobernr. 1960 lagde vi et girokort i „Sølvsnoren“. Den var — faktisk — beregnet til indbetaling af kontingent til elevforeningen (abonnement på „Sølvsnoren“) for regnskabsåret 1960—61, og mange fattede også meningen. Men altså — sådan et stykke papir kan jo også nemt falde ud både af bladet på vejen og af hukommelsen, hvilket — faktisk — er sket for nogle hundreders vedkommenden. Som en hjælp til, at det kan falde ind igen, gør vi opmærksom på, at gironr. er anført sidst i bladet, og at 5 kr. lige kan klare trykke- og forsendelsesomkostninger, vel at mærke, når alle betaler.

ADRESSEFORANDRINGER:

- 1919—20: Kirketjener Alfred Thulstrup (Hansen), Blaagaardsgade 44², København N.
1948: Fru Hanna Laursen (f. Mikkelsen), Agerskov pr. Bording.
1948: Sygeplejerske Hilda Petersen, Herlufvænge 1¹ th., Næstved.
1952: Ruth Andersen (f. Grevsen), Bellisvej 26, Esbjerg.
1953: Esther Jeppesen (f. Olsen), Alsgade 82¹, Sønderborg.
1953—54: Mille Mortensen, „Østerbæk“, Østerbæksvej 83, Odense.
1955: Lis Sihm (f. Krog), Harridslev, Randers.
1955—56: Karen Brahe (f. Thomsen), Ørebrovej 24, Kolding.
1955—56: Ingrid Hindborg (f. Holm-Jensen), Neurokir. afd. Södersjukhuset, Stockholm, Sverige.
1955—56: Ruth Jensen, c/o Larsen, Slotsherrens Have 95, Vanløse.
1955—56: Karin Kópke, Fynsgade 45, Fredericia.
1955—56: Helga Nøhr, Kommunehospitalet, Aalborg.
1955—56: Solveig Rasmussen, Statshospitalet, Viborg.
1955—56: Anna Søndergaard Nielsen, Amts- og bysygehuset, Viborg.
1956—57: Eva Boesen, Rigshospitalet, København Ø.
1956—57: Lis Lützw Christensen, Sygehuset, Middelfart.
1956—57: Kaja Gundersen, Baldersgade 24, København N.
1956—57: Elna Pedersen, Sundby Hospital, København Ø.

(Fortsættes i næste nr.)

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening (Giro nr. 8701)

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen

 Sølvsnoeren
Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

51. årg.

marts 1961

Nr. 3

LIVETS *banebryder*

Af sygeplejelærerinde, frk. Lilly Frederiksen.

Så er vi igen nået gennem den del af kirkeåret, som vi kalder fastetiden, og påsken står igen for døren. Vi skal endnu en gang synge de kendte påskesalmer og høre de gamle tekster om Jesu død og opstandelse.

Og hvad *hører* vi så? Mange af os *hører* vist ikke noget — selv om vi går i kirke i påsken. Vi *ved* godt, at nu tales der om det forfærdeligste og det glædeligste, der nogensinde er sket på jorden, men vi hverken forfærdes eller glædes; vi har ligesom ikke brug for noget så vældigt og dybt i vores meget begrænsede hverdag, hvor vi helst bevæger os på overfladen af problemerne.

Men hvis vi ikke er helt sløve, kunne vi måske dog høre, at der i al fald er ét ord i påskens tekster, som rammer os lige netop i vores situation. Jesus siger til de to, der var på vej til Emmaus: »Åh, I uforstandige og tungnemme til

at tro alt det, som profeterne har talt.« — Mon vi kan fornemme, at nu betyder de 2000 års afstand ingenting? Det er jo os, Jesus taler til! For hvor er vi dog — nogle af os i al fald — *tungnemme*, når det gælder at forstå, hvad det er, Gud vil os! Vi har jo hørt og hørt — uden at høre —

MAN TILINTETCJORDE DØDEN

»ikke kommer os ved«, og hvor egocentriske vi er i vores kærlighed til dem, vi holder af.

I en salme beder vi: »Lys op vor synd som lyn!« Hvis Gud hører den bøn, kan det ske, at vi — som én har sagt det — i et glimt ser, at *døden* ikke er en skæbne, som står og venter på os, når vi har levet i så og så mange år, men at døden er selve den retning, i hvilken vi bevæger os — for det er døden, der hersker i et liv, der leves uden kærlighed.

Hvis vi — af Guds nåde — får afsløret denne sandhed om os selv, bliver påskegudstjenesterne ikke noget, vi vanemæssigt overværer, men salmer og tekster bliver meningsfyldte om end ufattelige. Nu *hører* vi og er med i ordene: »Vor død til trods, opliv Du os!« Og har vi set og følt, hvor bastet og bundet vi er, når det gælder viljen til det gode, så synger vi ikke tankeløst ordene: »Afvæbnet nu og ødelagt for evig er al helveds magt!« Midt i vor egen død — vor døde tro — vor døde kærlighed — forstår vi måske nu, hvorfor Simon Peter ud af sin egen dyrekøbte erfaring måtte kalde Jesus: *Livets banebryder*. For det aner vi nu, at over-

måske fordi vi havde så meget andet i hovedet, som spredte tankerne, — eller fordi vi lod det, vi hørte, gå ind ad det ene øre og ud af det andet uden at gøre noget forsøg på at overveje, hvad der blev sagt. Og resultatet er blevet, at vi er blandt dem, til hvem Jesus siger: »Åh, I uforstandige og tungnemme til at tro alt det, som profeterne har talt!«

Hvis vi kommer ind under det ords tiltale (og Gud give, at vi måtte komme det), så er der en mulighed for, at det får lov at afsløre *sandheden* om os selv, så vi forfærdes. Forfærdes over, hvor hule vore ord er, når vi taler »kristeligt« — hvor *ukærlige*, ja hårdhjertede, vi er over for mennesker, der

Adressefortegnelse

- 1932: Margrethe Knudsen, Niløse skole, Dianalund.
1932—33: Hans Nielsen, Statsfængslet, Vridsløselille, Glostrup.
1939—40: Stella Enevoldsen, Henriettevej 17², Holbæk.
1936: Helga Sørensen, Lille Istedgade 2, København V.
1947: Lilly Sørensen, f. Christensen, Engvænget, Langå.
„ Sygeplejerske Anne Marie Dandanell, Nyelandsvej 31³, F.
1948—49: Thorkild Lauridsen, Lund, Mølby.
1949—50: Svend Erik Olsen, Tjelevej 1 st., Riisskov.
1951—52: Dagny Bystrup, Amtsstue allé 21 A, Ringsted.
1952—53: Herdis Rasmussen, f. Hansen, Brahesborggyden, Assens.
„ Tove Aamand, Vemmenæs, Bjerreby.
„ Kirsten Blegvad Jensen, Granhøj, Espergærde.
1954—55: Anne Kirstine Larsen, Bangsbo, Læsø.
„ Karen Winther, Sct. Lukasstiftelsen, Hellerup.
„ Fru Ruth Christensen, f. Christiansen, „Korshagegård“, Nørrevang, Rørvig.
1954: Fru Else Sørensen (f. Olsen), Husumgade 38¹, København N.
1955: Anne Marie Hansen (f. Skodborg), Birkehaven 27⁵, Fredericia.
„ Grethe Johannsen, Ericavej 82, Gentofte.
„ Agnes Madsen, Sct. Hans Hospital, Roskilde.
„ Marie Michelsen, Bakkevej 1², Haderslev.
„ Grethe Nielsen, Lyngbygade 74, Silkeborg.
„ Ruth Lund Nielsen, f. Haubo, Rødding pr. Spøttrup.
„ Liss Mihlert Vestergaard, f. Hansen, „Nyttetekunst“, Ø. Hurup.
1955—56: Bodil Graugaard, Amtssygehuset, Viborg.
„ Annelise Mose, f. Klug, „Lundekærgård“, Bellinge.
„ Petra Nørmark, Centralsygehuset, Holstebro.
„ Lis Ubbesen, Amtssygehuset, Holstebro.
1956: Grethe Christensen, Privatklinikken, Hostrups have 50, V.
„ Inge Degn, Bistrupsvænge 205¹, Roskilde.
„ Meta Høj, Sygehuset, Skive.
„ Karen Rasmussen, f. Olsen, Kongebakken 17, Roskilde.
1956—57: Karen Christensen, Amtssygehuset, Nykøbing S.
„ Lis Christensen, Centralsygehuset, Holbæk.
„ Lydia Gjelstrup, Københavns Amtssygehus, Hellerup.
„ Eva Egelund, Ringe sygehus, Ringe.
„ Kirsten Neergaard Henriksen, Venøgade 9¹, København Ø.
„ Nancy Jakobsen, f. Hejslet, Lønstrup.
„ Ruth Jensen, Svendborg Centralsygehus, Svendborg.
„ Tove Sundgaard Jepsen, Sygehuset, Holstebro.
„ Anne Marie Jessen, Berglundsgade 20, Vanløse.
„ Anna Jørgensen, Amts- og Bysygehuset, Odense.
„ Inge Jørgensen, Sygeplejeskolen, Centralsygehuset, Esbjerg.
„ Kirsten Kristiansen, Statshospitalet, Middelfart.

- „ Grethe Larsen, Neur. afd., Kommunehospital, Århus.
 „ Vibeke Larsen, Nørretofte allé 14, Valby.
 „ Ingrid Madsen, K.A.S., Glostrup.
 „ Dora Mølgaard Nielsen, Westermansvej 10, Odense.
 „ Brigitta Moll Rasmussen, Refs-Vindinge.
 „ Ingrid Simmelsgaard, Statshospitalet, Glostrup.
 „ Anna Grethe Villadsen, Dybbølgade 18, Holstebro.
 1957: Ebba Bøgeskov, Sct. Hans Hospital, Roskilde.
 „ Eva Knudsen, Sct. Hans Hospital, Roskilde.
 „ Tove Nielsen, Fjordvej E², Nykøbing F.
 „ Jenny Hummelshøj Thomsen, Statshospitalet, Middelfart.
 „ Anna Fjallheim, Klaksvig, Færøerne.
 1957—58: Birthe Vestbo Andersen, f. Rosendahl, Amtssygehuset,
 Herning.
 „ Solveig Grønhave Andersen, Centralsygehuset, Svendborg.
 „ Anne Marie Jacobsen, Attrup pr. Skovsgaard.
 „ Else Marie Larsen, Sct. Hans Hospital, Roskilde.
 „ Anne Grethe Ottesen, Statshospitalet, Viborg.
 „ Inger Vester, Statshospitalet, Viborg.
 S 58: Nina Jepsen, Læsøesgade 77¹, Århus.
 E 58: Annelise Hansen, Landshospitalet, Sønderborg.
 „ Elsebeth Brix Jensen, K.A.S., Glostrup.
 „ Asta Hansen, Søndergade 6, Ans by.
 F 58: Gerda Jensen, Brønsdal Kalkværk, Uglev.
 F 59: Traute Fældhaus, Amtssygehuset, Sorø.
 E 59: Tove Albrechtsen, Centralsygehuset, Holbæk.
 „ Grethe Piig Jakobsen, Riisvangs allé 34, Århus.
 „ Jenny Jensen, Østerbakken 9, Thisted.
 F 60: Inger Marie Pedersen, Gammeltoftsgade 17, København K.
 Johs. Thomsen, Malmlosevej 42, Holte.
 Agda Kofoed, Fælledvej 11, Hasle.

R e t t e l s e:

- Sterna Jensen (1952—53) er forlængst blevet gift og hedder
 fru Sterna Gilbe og ikke som tidligere meddelt Gilbo. Adres-
 sen er: Kaj Munksvej 35², Århus.
 1956—57: Ninna Pedersen, Finseninstituttet, Strandboulevarden 49,
 København Ø.
 1956—57: Bente Stig (f. Kynde Hansen), Jyllandsgade 74, Esbjerg.
 1956—57: Ragnhild Thomsen, Frederikshavn kommunale sygehus,
 Frederikshavn.
 1957: Birgit Bendtsen, Nørrevænget 26, Odense.
 1957: Kristel Hansen, V. Vedsted, Hviding st.
 F 59: Jytte Graff, Amtssygehuset, Tranebjerg, Samsø.
 F 59: Grethe Knudsen, Rigshospitalet, København Ø.
 F 59: Anette Hornbæk Madsen, Sygehuset, Hornsyld.
 Gdr. William Jensen, Emmabodavej 23, Jyderup.
 Lærerinde Ellen Stoltenberg, Amager Fælledvej 31³ th., Kø-
 benhavn S.

ladt til os selv, er vi uden håb, som Peter var det, indtil Jesus mødte ham. Peter havde ved det møde intet at tilbyde Jesus — kun sit nederlag, og alligevel — eller måske netop derfor — er det apostlen Peters ord, der lyder til os påskedag: »Lovet være Gud, vor Herres Jesu Kristi Fader, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til *et levende håb* ved Jesus Kristi opstandelse fra de døde!«

Livets banebryder, siger Peter (Ap. G. 3, 15). Navnet siger os, at der må brydes en vej for livet; der er mange kræfter i gang for at spærre den vej, og selv bygger vi barrikader, der må brydes ned, hvis vi skal få del i livet. Livets Herre finder ikke en banet vej, når han søger at få mennesker i tale — det har vi kunnet høre om i fastetiden, og det kan vi få bekræftet, hvis Guds lys falder ind i vort eget liv, så vi ser de utallige lighedspunkter, der er mellem os og de mennesker, der forkastede og korsfæstede Jesus Kristus. Vi kan måske endnu ikke fatte, at det er så alvorligt fat med os, som Kingo udtrykker det, når han synger:

„Mine synder dommen skrev
og Dig hen til døden rev,
og når på Din dom jeg grunder,
ser jeg og mit segl derunder.“

Men begynder vi at ane, at med disse linjer udtrykkes sandheden om os, begynder vi måske også at kunne høre, hvori *påskens glædelige budskab* består — det budskab, der lyder: Gud har — langfredag og påskemorgen — da Jesus døde og opstod, besejret død og djævel, så at disse magter ikke længere har nogen ret til eller nogen afgørende magt over noget menneske — heller ikke over dem, der måske har vendt det døve øre til Guds glædelige budskab om udfrielse af fangenskabets under døden og djævelen.

Gud er underets Gud. Han kan gøre, at døve hører — blinde ser og døde står op, og Han forkynder evangelium for fattige. Gud give os at kunne høre påskens budskab om Livets Banebryder, så vi af hjertet kan synge:

„Jesus! Frelser og befrier
er Dit dyrebare navn;
for enhver, som på Dig bier,
er og frelser Du af gavn.“

ELEVFORENINGENS BESTYRELSE

mødes her på skolen mandag d. 17. april for bl. a. at planlægge elevmødet søndag d. 3. september.

FRA SKOLEN

Siden sidst er vi nået en måned hen i vort forårskursus. At »al begyndelse er svær« har vi også oplevet denne gang. Nogle har faktisk fået deres nattesøvn forstyrret af onde drømme om lektier, der skulle, men ikke kunne læres, fremmedord, der fik tungen til at gå i hårdknude, og kemiske formler, som simpelthen var umulige at have med at gøre! Og én gav desværre op, endda ved højlys dag. Men nu er denne begyndersygdoms »krise« vist overstået. Vi gamle i gårde ved jo, at den altid overlevs ved hjælp af den gode gamle medicin, der hedder tålmodighed og lidt sans for humor.

Af specielle oplevelser i månedens løb må nævnes både vort offentlige velkomstmøde den 8. februar, hvor vi havde den glæde at have generalsekretæren for KFUM og K i Danmark, pastor *Evald Christiansen* og hans norske kollega *Sverre Magelsen* som gæster, og fastelavnsmødet den 13. februar, hvor først. først fortalte om *Hans Nielsen Hauge* og siden viste en god film om ham og hans vækkergering i den norske kirke i rationalismens tid.

Lørdagsaftnernes traditioner har nu også begyndt at gøre sig gældende hos det nye hold med »fødselsdagsfest« og elevunderholdninger, hvor talenter og kammeratskab rigtig får lov at udfolde sig og alvor og gammen at følges.

Kan De huske, at vort blads oktobernr. indeholdt en indbydelse til en uddannet sygeplejerske blandt vore elever til at rejse til Unjamwezi i Tanganyika i Afrika og tage en gerning op på vort (Den danske Brødrevenigheds Missions) hospital i Sikonge. Desværre meldte der sig ingen, og indbydelsen gik derfor videre — og har nu båret frugt: en sygeplejerske har straks tilbudt sin tjeneste.

Kan De også huske, at vi i novembernr. fortalte om, at *Eva Aaen Larsen* (elev 1955—56) blev gift i nov. og sammen med sin mand Carl Madsen rejste til Afrika for at tage en gerning op dernede (ligeledes BDM). Det har imidlertid foruroliget os at erfare, at de har haft et slemt uheld, da de væltede med den tungt læssede lastbil på vejen til Mbozi. Vi har indtil nu ikke modtaget enkeltheder om uheldet, kun at Eva var bevidstløs og måtte på hospitalet, hvor hun tilbragte sin første jul i Afrika. Vi er taknemmelige for, at de blev bevarede, og beder om, at de snart må genvinde kræfterne og blive i stand til at gå i gang med opgaven, der er dem betroet, og som de glædede sig til. Evas adresse er: Moravian Mission, Mbozi, W. Mbeya, Tanganyika Territory, East Africa.

Igen fest på skolen

Den 11. februar viedes i Faarevejle kirke, lærer Anders Blomgren Hansen, til studodont Ruth Guldbæk, datter af meribestyrer Kr. Guldbæk, Faarevejle kirkeby. En del af det nye elevhold sluttede kreds om brudeparret i kirken og hjalp med deres sang til at gøre festen større, og en del tidligere elever tænkte venligt på dem med hilsner. Derfor siger de hjertelig tak! De har fået lejlighed i Glostrup og bor Leddet 8.

„— ER DER NY OVERALT”

Når jeg ikke citerer de første ord af denne verselinje, er det dels i almindelighed, fordi det er en dame, det drejer sig om, og dels fordi missionær, frk. Mette Stauns heller ikke hverken er gammel eller „faldet“; men tiden er alligevel kommet til, at hun nu har taget afsked fra sin gerning som sygeplejerske og missionær under Det danske Missionselskab. Frk. Stauns var elev her på skolen i 1910, blev senere uddannet til sygeplejerske, rejste ud første gang 1922 og havde i 25 år sin gerning på missionshospitalet i Antung i Manchuriet. Da alt missionsarbejde brat ophørte under det nye regime i Kina, måtte frk. Stauns rejse hjem — men fem år efter, i 1952, kaldtes hun til Machay Memorial Hospital i Taipei på Taiwan (Formosa), hvorhen millioner af hendes elskede kinesere var flygtet. Her har hun så virket både med elevuddannelse, tilsyn med afdelinger og som missionær. Nu er så gerningen endt — men der er nye, der rykker frem til afløsning, også her fra skolen, og det glæder vi os over.

Vi bringer her et uddrag af et brev:

„Ja, så har jeg forladt Taiwan og Jangminshan menighed. Det blev ikke så let, for jeg havde i disse år slået dybere rødder, end jeg vidste af.

Før jeg rejste, holdt menigheden afskedsfest for mig. Kirken

Mette Stauns

var fyldt til sidste plads, og mange gav mig en god hilsen med på vejen. Min afskedshilsen var fra Johannes-evangeliets 15. kap., hvor Jesus formaner os til at blive i ham, for at vi kan bære frugt, ligesom grenen på vintræet. Den sidste aften havde vi dåbsfest; det var en festlig stund, hvor tre af mine venner, fru Wang, fru Yin og hr. Jang, modtog den hellige dåb.

Præsidentens frue, madame Chiang, havde jeg også en samtale med.

På vej hjem til Danmark besøgte jeg de kinesiske flygtninge i Hongkong. Hvilken forskel fra Formosa, hvor alle kinesere har deres eget hjem, børnene deres skolegang, og selv om der ikke er nogen overflod,

så sørger regeringen dog for, at ingen lider nød. Der gøres også meget godt for flygtningene i Hongkong, men problemerne er meget større. — En nat var der brand i en flygtningelejr, alle deres små hytter nedbrændte til grunden, og ca. 7000 mennesker blev hjemløse.

Hjertelig hilsen! **Mette Stauns.**

BRYLLUPSSALME

Da D. S. R.s formand, frk. Maria Madsen, for snart ti år siden ved F. H.s start til sin nye epoke som sygeplejehøjskole gav os et ord med på vejen, henvendte hun sig til vore elever med dette udtryk: „I, som har valgt den næstbedste gerning i livet —“

Udtrykket var gådefuldt for mange — men en del af os forstod det, og andre har senere med tak forstået det. Her er gådens løsning. Vi hilser med denne sang alle de mange af vore gamle elever, som i årenes løb fik lagt hjemmets gave i deres hænder.

Sangen, som er skrevet af en mor og far til deres søns bryllup, synges bedst på alle tiders vidunderlige melodi: „Du er, opstandne sejrshelt“ (koralbogen nr. 79); men kan også gå på „Som hønen klukker“ o. m. a.

I tidens gry, da ved sit bud
Gud skabte jord og himmel
da lys i mørket stråled' ud
og alle kloders vrimmel,
da blomster myldred' frem på stand,
og fugl i luft og fisk i vand
lovpriste deres skaber —

og Gud så med en kunstners hånd
et menneske fremstillet'
af jord og himmel, muld og ånd,
skabt i sit eget billed',
som mand og kvinde - størst, vi ved -
til fællesskab i kærlighed
med sig og med hinanden —

og Gud velsignede de to
med *gaver* uden lige:
den skabte verden at bebo,
ja, herske i hans rige,
og arbejdsglæde, sæd og høst,
og ord og toner, forskerlyst
— den store fryd: at leve!

— da som et værn, en fæstning stærk
mod hver en livets fjende,
som slutsten på sit skaberværk,
sin godheds høje tinde,
som *alle gavers* gave stor,
vor tunges allerbedste ord —
Gud gav sin skabning *hjemmet!*

Og hver gang to i kirkekor
hinanden jaord giver,
da taler *Gud igen* sit ord,
og *skabt* et *hjem* der bliver!
da sker det som i tidens gry,
da rækkes mennesker påny
Guds allerstørste gave.

Så er i *dag* det under sket
— det er i *jeres* hænder!
Vi, som stod hos og har det set
— vi, jeres slægt og venner,
som førend jer fik gaven rakt
og hver dag har den storhed smagt
— vi deler jeres glæde.

Så lev med *gaven*: bliv, I to,
til ét, som jer blev givet!
og tak og tilgiv, tjen og tro
jer sammen gennem livet!
Og husker I, hvorfra den kom,
som gamle fælder I den dom:
med *hver dag* blev den *større!*

Nye og gamle perspektiver

Allerede ved juletid stod „Flintholm“ færdig. Som Fønixfuglen har det gamle hus fra 1905, rummende mange kære minder, men ubeboet og ubeboeligt siden skolens beslaglæggelse til „andre formål“ under krigen, nu rejst sig ungt igen. På den gamle sokkel står det og med sine gamle grundbestanddele — men dog et nyt hus. To moderne lejligheder er indrettet deri. I vestenden

bor vores gartnerfamilie, Tage og Esther Jensen med deres børn Otto, Birgit og Anders, og i østenden vores landbrugsbestyrerfamilie, Ernst og Herdis Hansen med deres lille Britta. Det sidste er dog kun midlertidigt, indtil „Portgård“ er istandsat. Det er ellers meningen, at østenden skal være lærerbolig; frk. Mikkelsen går og glæder sig til at rykke ind deri. — Det har vel nok pyntet på „Flintholm“ og dermed på hele skolen og dens omgivelser. Et smukt hus er det blevet under arkitekt Karl Sørensens gode og dygtige hånd. Og når området omkring det (bl. a., hvor stalden lå) nu i foråret bliver beplantet og tilsået, bliver det en ren fryd for øjet.

Fra og til ELEVKREDSSEN

SYGEPLEJERSKE, FRK. KETTY VINGBORG,

(elev 1954), som er antaget af Dansk forenet Sudanmission til tjeneste i Nigeria, og fra hvem vi bragte brev i sidste nr., indvies til missionær og udsendes til gerningen i Afrika ved gudstjenesten i Gesten kirke skærtorsdag kl. 10 (d. 30. ds.). Vi er mange, som i vore tanker og bøn vil slutte kreds om hende.

BRYLLUP

Sygepl. Inge Marie Møller (elev 1957) hedder nu Inge Marie Larsen, idet hun blev gift d. 3. dec. 1960 og bor Gl. Abenråvej, Sønderborg. — Sygepl. elev Nanna Trojel (elev f. 1959) vieses d. 15. okt. 1960 i Kastelskirken i København til propr. Karl Mikael Hansen. De har slået sig ned på „Kildegården“, Årløse pr. Tureby. — Vi ønsker lykke og velsignelse.

INDRE MISSONS HØJSKOLEKREDS I ÅRHUS

har møde onsdag d. 5. april kl. 20 på KFUM, Klosterg. 37. Højskolelærer L. Christensen, Tommerup: „Man siger, livet har bange kår“. Sekr. P. V. Andersen, Sudanmissionen: „Kommer det os ved?“ — Kaffebord. Vel mødt! P. u. v. **Jens Ganer.**

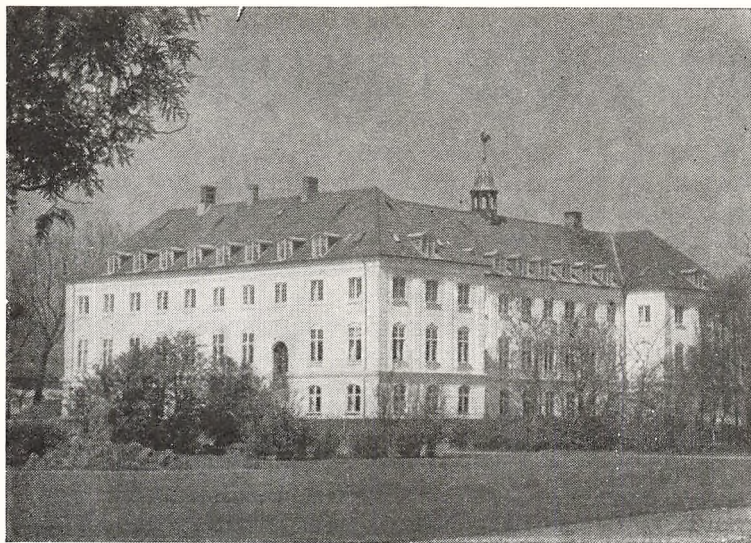
ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

stævner sammen i Hjallerup Missionshus lørd. d. 22. april kl. 20. Højskoleforstander Peder Møller, Tommerup: „Idealer og livsyn“. — Pakkefest. Alle er velkomne. P. u. v. **Tage Sanden.**

HUSK AT FLYTTE BLADET MED DEM,

når De flytter! Adresseforandring foretages på det posthus, som sidst har bragt Dem bladet. Fra postvæsenet får vi så meddelelse herom.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening (Giro nr. 8701)
 Formand: *Aage H. Lund.* - Redaktør: *K. Robert Hansen*

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

51. årg.

April 1961

Nr. 4

Tjene-

Melodi:

H. Weber Jensen:

»Dagen viger —«

eller

»Altid frejdlig —«

Tjene *skal* jeg — jeg blev købt,
jeg er ej min egen,
må med Ham, som har mig døbt,
følge tjenervejen.

Tjene *må* jeg — det er stort,
Han tør mig antage
og vil se sit arbejd' gjort
af mig ringe, svage!

Tjene *vil* jeg — Herre tag,
mig og mit i fæste!
klar mit blik, så jeg hver dag
ser dig i min næste!

Statens pædagogiske Studiesamling
København.

ET GREB I SKUFFEN —

Vi får mellem år og dag mange breve fra gamle elever — ved juletid, til nytår, i festlige anledninger, eller når de er rejst og har været i tjenesten nogle måneder og kan se det afsluttede højskoleophold lidt i perspektiv, eller når de helt er færdige med deres uddannelse og har det hele på den afstand, hvor der virkelig kan bedømmes.

Dejligt mange breve — og vi er taknemmelige. En del af dem gemmes kortere eller længere tid; de glædede os så meget og følte skrevet med så meget af brevskriverens hjerte, at de ikke så hurtigt kunne overgives til papirkurven.

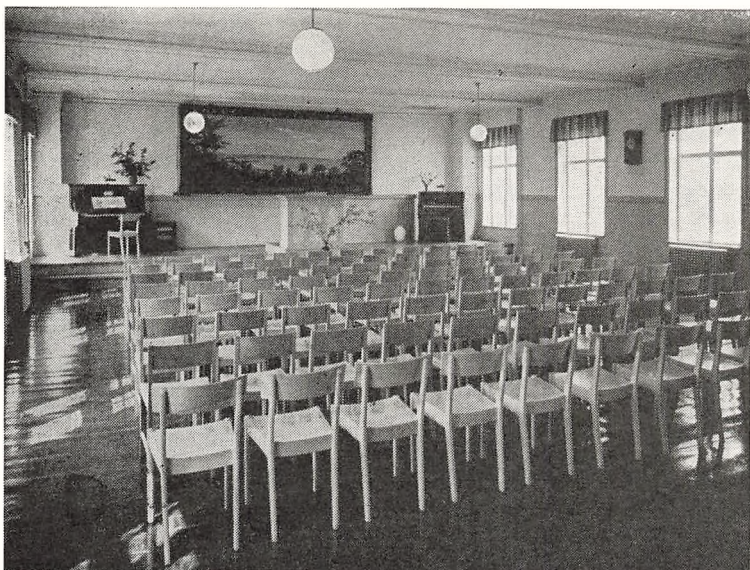
En gang imellem foresvæver det også red., at der i mange af disse breve var »stof« til bladet — og det er en red. jo altid på jagt efter. Men i sidste øjeblik og ved nærmere omtanke er han indtil nu veget tilbage for at offentliggøre det (selv anonymt). For det ville nemt kunne misforstås og af »velvillige« sjæle udlægges som selvros, reklame og andre fæle ting.

Men i dag går naturen over optugtelsen — ikke bare på grund af en katastrofal stofmangel, men fordi vi bogstaveligt talt hver dag møder menneskers misforståelser m. h. t., hvad en sygeplejehøjskole er for noget, og hvad den »står for«. Atter og atter forsøger vi i tale og skrift at forklare det — men det opfattes sikkert tiest, har vi en fornemmelse af, blot som højskoleromantik og andet af samme skuffe, fordi det er os, der siger det.

Derfor gør man en dag — altså i dag — det fortvivlede og skrupforkerte: man griber ned i sin skuffe, roder og ser, om der ikke endnu skulle ligge et par breve af den art, at man ikke nænnede at kaste dem væk — breve skrevet af tidligere elever, som havde fornemmet, hvad vi ville dem, og som tog imod det. Og se! jo der var et par! Lad *dem* så tale, om man ikke vil tro os!

»Kære ..! Lige en lille hilsen fra en »gammel« højskoleelev .. Elevtiden er snart gået, jeg er udlært til ..

Fra højskolen kom jeg jo her til .. hospital, hvor jeg har været meget glad for at være. En hjertelig tak vil jeg gerne sende Dem og hele skolens lærerpersonale for det grundlag, vi fik til vor uddannelse i de fem måneder, vi var på skolen. Selvom det tit var strengt at komme igennem så meget nyt stof fra dag til dag, var det jo nødvendigt for .. til sidst at få en *helhed* ud af det. Det var så interessant. For i begyndelsen stod hvert fag for mig som noget ganske specielt; det ene fag havde ikke noget med det andet at gøre. Men mod slutningen af skoleopholdet kunne jeg næsten ikke skille dem

Foredragssalen

fra hinanden — alle fagene (fysik, kemi, anatomi, biologi, litteratur, historie, kristendomskundskab, sygeplejelære) samlede sig til ét, til et levende, fungerende *menneske*. Efterhånden som vi lærte om, hvordan mennesket er opbygget i de fineste enkeltheder, og hvordan det hele samarbejder, *undredes* jeg også meget og forstod endnu bedre, at det ikke er en tilfældighed, men at der er en stærk og skabende magt over os ..«

Og her et uddrag af et andet brev:

»Kære ..! De og den øvrige lærerstab på .. ønskes .. Guds velsignelse over Deres gerning i det nye år.

Der bliver nok stadig større *travlhed* på højskolen; og der må sikkert *kæmpes* mere og mere for at bevare det, som ikke direkte har med »sygeplejelærdom« at gøre — det, som er endnu mere nødvendigt end kundskab i anatomi m. m. m. — det, som en vordende sygeplejerske *ikke kan undvære*, når hun begynder som elev. Dette »*det*« véd den, der har været elev på højskole, hvad er: hjælpen til at *leve menneskelivet* — og vi kan aldrig takke Dem nok for denne hjælp. Mange gange mindes jeg opholdet på højskole med glæde og tak, og det skyldes blandt andet, at »*det*« aldrig blev glemt. Jeg véd, at man på højskole aldrig vil give tabt i kampen for at bevare *ånden* i sygeplejen. Tak! Mange hilsener«

At dette kunne bilægges med adskillige andre vidnesbyrd

og er blevet sagt og skrevet med endda stærkere og tydeligere ord, tør jeg naturligvis kun antyde.

Men hvor vi er taknemmelige for noget sådant! Ikke blot for den personlige opmuntring, der ligger heri, men fordi — så var det altså *rigtigt* nok med dette »ægteskab« mellem *folkehøjskole* og *sygeplejeforskole*; det var ingen mesalliance; og så blev det altså også *fattet* og det ikke blot af os selv og af teoretikere, men af dem, der var genstanden for, hvad vi arbejdede med, af »børnene« af dette ægteskab.

Og vi véd da, at dette gælder ikke bare os her på F. H. — selvfølgelig ikke! ellers så det da galt ud — men de samme toner lyder i breve rettet til vore kollegaskoler. Det er *skoleformen*, der her er tale om.

Jo, synet, vi så, og opgaven, vi fik betroet, er rigtig nok!

Skulle så i øvrigt vor medicinaldirektør, dr. med. *Johs. Frandsen*, som nu desværre tager sin afsked p. gr. af alder, få dette i hænde og kende det som en hilsen og tak for sin medvirken til, at de ovennævnte parter fandt og fik hinanden — så gør det ikke noget, *tværtimod!*

Anatomitime i »Sorø«

INDRE MISSIONS HØJSKOLEKREDS I ARHUS

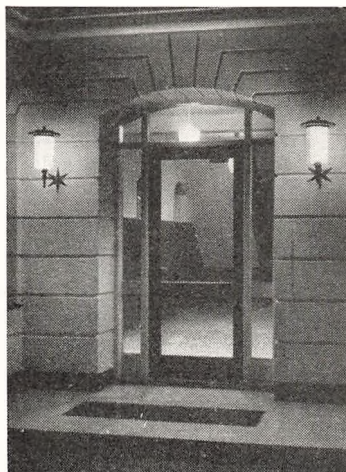
mødes på KFUM, Klosterg. 37, onsdag den 3. maj kl. 20. Missionær Janus Rasmussen, Århus: „Håndskriftsfundene i Dødehavshulerne“ og sekretær Arne Sørensen, KFUMs Soldaterhjem: „Kommer det os ved?“ Kaffebord. Vel mødt! P. u. v. Jens Ganer.

FRA SKOLEN

Siden sidst — har forstander G. Peters-Lehm, Rinkenæs Ungdomsskole v. Flensborg fjord, givet os en strålende aften. Det var ved det off. møde i marts. Først behandlede „Kulturkampen i grænselandet“ i foredrag med saglighed og dygtighed og med den glød, som dette emne må have for den, der har sit arbejde i Sønderjylland — en glød, som tændte i os andre. Vi på Sjælland har i sandhed godt af at blive mindet om, hvordan livet leves i det stadig omstridte land, og om dets problemer, som aldeles ikke er passé. Bagefter vistes en serie dejlige farvebilleder fra det „skønne land med dal og bakker fagre“.

En interessant aften, men af en helt anden skuffe blev også aprils off. møde. Sognepræst K r. K r a r u p, Holbæk, som gennem en årrække har læst en bunke om og sat sig ind i den moderne naturvidenskabs resultater og deres konsekvenser for tænkningen og den religiøse livsforståelse, har skrevet en lærd bog herom: „Guds virkelighed i lyset af den nye fysik“. Da dette i højeste grad berører vort arbejde på skolen, bad vi derfor pastor Krarup om at komme og holde foredrag om „Det moderne verdensbillede og vor kristne tro“. Det lå måske vel „højt“, syntes en del; men alle anede vi noget — vi blev små, og Gud blev stor. Vel skal vi ikke — som frk. Lilly Frederiksen rigtigt bemærkede i „spørgetimen“ bagefter — stå med hatten i hånden og ydmygst takke videnskaben, fordi den i øjeblikket allernådigst tillader os at tro Gud; thi vor kristne tro grunder sig på andet og mere end videnskabelige resultater og står også den dag, da videnskaben mener at komme til andre „resultater“. Men — som pastor Krarup replicerede — vi kan jo dog nok som kristne glædes ved, at den nye erkendelse synes at have fjernet et par snublesten på troens vej.

Missionær, sygeplejerske, frk. Helga Johansen, som udsendes som missionær af D. M. S. for 5 år siden og lige inden sin udrejse besøgte os og fortalte os om sine bevæggrunde til at rejse ud, har nu været hos os efter hjemkomsten fra sin første term derude. I et fint, koncist, meget oplysende og inspirerende foredrag efterfulgt af farvebilleder berettede hun om sit arbejde blandt spe-

Skolens hovedindgang

dalske i spedalskhedskolonien i Vadathrosalur i Indien. At høre sådan noget må da en dag sætte frugt.

Nye byggeopgaver har meldt sig: „P o r t g å r d“s beboelse må fornyes. Da vi „lukkede op“, som det vist hedder i kirurgien i hvert fald, fandt vi patientens tilstand så ringe, at der må en hovedoperation til i stil med „Flintholm“. Dyrt — uha! — men dejligt! Håndværkerne er i gang. Og Tage Jensen kan i disse dage fryde sig ved rejsningen af et stort nyt, moderne d r i v h u s til afløsning af det gamle 50-årige, som ikke ville mere. — Begge dele bliver en pryd for skolens omgivelser.

Vores nabopræst, E j n e r B a v n h ø j i Asnæs, er død. Pastor Bavnhøj har undertiden vikarieret her i Fårevejle, og det er vel også af og til hændt, at nogle af vore elever er cyklet til Asnæs kirke på gæstebesøg og derfor husker ham og gør det med glæde. Nu er han død; da han søndag den 5. marts stod på sin prædikestol og havde sluttet sin prædiken og netop lyst den apostolske velsignelse over menigheden, sank han om. Kan man tænke sig nogen skønnere død — midt i sin gerning og med velsignelsens ord på sine læber!

Udsendelsesfest for *Ketty Vingborg*

Som meddelt i sidste nr. indviedes sygepl., frk. K e t t y V i n g b o r g (elev 1954) skærtorsdag til sin gerning som missionær i Nigeria. Det skete ved gudstjenesten i Gesten kirke, som var fyldt til trængsel. Fra „Kolding Folkeblad“ henter vi følgende:

Under præludiet kom frk. Vingborg ledsaget af sognepræsten, pastor D i n e s L a r s e n, formanden for Sudanmissionen, sognepræst T o l s g a a r d, Ørum, og Sudanmissionens sekretær, pastor E. E n g s k o v, Århus, samt to bestyrelsesmedlemmer op ad kirkegulvet og anbragte sig oppe i koret, hvor allerede frk. Vingborgs forældre, søskende og pårørende havde taget plads.

Pastor Dines Larsen prædikede over dagens tekst og sagde videre: „En missionær skal i dag sendes ud til missionsarbejdet. Hun udsendes af den danske folkekirke. Arbejdet, hun går ud til, rummer både modgang og medgang — men vi véd, at hun rejser med glæde, håb og tro“.

Efter en salme trådte frk. Vingborg frem for alteret, hvor pastor Tolsgaard holdt indvielsestalen ud fra ordene 2. Kor. 5, 14 f: „En er død for alle ... for at de, der lever, ikke mere skal leve for sig selv, men for ham, som døde og opstod for dem“. Han mindede om, at kristenliv er et liv i tak og tjeneste. — Derefter indviedes frk. Vingborg til tjenesten, idet de tilstedeværende præster lagde deres hænder på hendes hoved. Der var nogle øjeblikkes stilhed i bøn, mens orglet spillede.

Under salmen „Op, I kristne, ruster Eder!“ gik menigheden offergang til missionsarbejdet, og efter altergangen sluttede udsendelsehøjtideligheden med salmen: „Din rigssag, Jesus, skal være min største herlighed“.

I en efterfølgende fest i Gesten forsamlingshus deltog omkring 300 mennesker, hvor ikke alene hjemmeværende missionærer bød frk. Vingborg velkommen til tjenesten, men hvor også en ung nigerianer, mr. J o r a m F w a bragte en varm hilsen fra sit hjemland og sagde: „I må forstå, at jeres arbejde i mit land betyder overordentligt meget for os. Jeg er glad for, at jeg er den første afrikaner, der byder Ketty Vingborg velkommen til vort land“. Efter at frk Vingborgs far og repræsentanter fra Gesten menighed havde bragt deres hilsener, sluttede den nyindviede missionær med en bevæget tak til sine forældre og alle, der havde betroet hende tjenesten, og bad om, at hun altid måtte være omsluttet af forbøn.

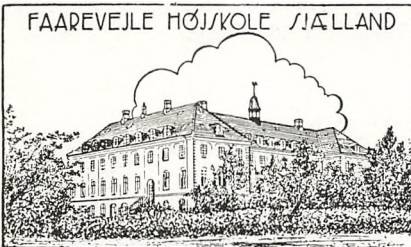
— — —
Ketty Vingborg afrejste den 12. april med fly til Nigeria sammen med sin kusine, lærerinde, frk. Elisabeth Vingborg.

ELEVHOLDET FORÅR 1961

Andersen, Edith, Nr. Nissum.	Hansen, Jette Riefeer, Kbhvn. F.
— Merete Friis, København.	— Karen Marie, Ikast.
— Rita, Ardestrup.	— Kirstine, Fole.
— Ruth Gyes, Nimtofte.	— Margot Skovgaard, Fakse.
Baunsgaard, Kirsten, København.	— Vita, Ø. Snede.
Bendixen, Merete, Svendborg.	Heshe, Malli, Aalborg.
Bendtsen, Iris, Skagen.	Hoy, Kirsten Nansen, Gentofte.
Christensen Birthe, Finderup.	Hønnicke, Lis, København.
— Eva, Fensmark.	Jacobsen, Bodil Engedahl, Assing.
— Randi, Soderup.	— Unna Berghamar, Sandvik, Færøerne.
Christiansen, Johnna, Slagelse.	Jensen, Birgit Beck, Klarskov.
Dahl, Bodil Frandsen, Ølby.	— Birgit Julie, Borup st.
Dam, Susanna, Vestmanna, Færøerne.	— Inger, Ibsker, Bornholm.
Damgaard, Ingeborg, Gudum Vestj.	Jespersen, Irma, Tarm.
Daugaard-Hansen, Laura, Eltang.	Jessen, Aase, Slagelse.
Deurs, Jytte van, Gentofte.	Johansen, Lizzi Falberg, Brønderslev.
Djurhuus, Eydgerd, Kollafjord, Færøerne.	— Ulla, København.
Edvardsen, Jette, København.	Juhl, Inger, Bevtoft.
Foged, Grethe, Thorsager.	Jørgensen, Elly Kyhn, Løgtved.
Gade, Elin, Ølby.	— Jette, København.
Galsgaard, Anna, Viby J.	Kielsgaard, Inger, Ikast.
Hansen, Anni, Klarskov.	Kofoed, Gunver, Bodilsker, Bornholm.
— Ellen Lund, Ølby.	Kristensen, Jytte, Rødovre.
— Ina, Kastrup.	Kæseler, Gudrun, Sørvad.
— Inge, Vridsløselille.	Langergaard, Birgit, Resen.
	Larsen, Anni, Slagelse.

Larsen, Bente, Slagelse.
Laursen, Helga, Vinkel.
Madsen, Bengta, Nyborg.
— Ruth, Gudum Vestj.
Majvang, Birgit, Dalby.
Mouridsen, Ingrid, Hanning.
Nellemann, Ingrid, Slagelse.
Nielsen, Kirsten, Timring.
— Lisbeth, Brøndum, pr. Ho-
bro.
Nolsøe, Anna, Våg, Færøerne.
Olsen, Birthe Fobian, Slagelse.
— Gerda, Sludstrup.
— Kathrina, Thorshavn,
Færøerne.
— Kirsten, Aalborg.
Pedersen, Elisabeth, Benløse.
— Hanne Gregers, Kgs.
Lyngby.

7 Rasmussen, Bodil Bidstrup, Kgs.
Lyngby.
— Inger, Klaksvig, Fær-
øerne.
— Kirsten Frölich, Nr. Als-
lev.
Simonsen, Oddvør, Saltangara,
Færøerne.
Smith, Nanna, København.
Staubæs, Hanne, Bloustrød.
Stougaard, Edna, Køng.
Søndergaard, Hanne, København.
Sønderskov, Tove, Gudum Vestj.
Sørensen, Lillian, Valsgaard.
Thomsen, Anne Marie, Haders-
lev.
Topp, Lise, Kbhvn. F.
Ærthøj, Else-Marie, Vinding.
Østervemb, Lone, Kbhvn. V.

*Fra
og
til*

ELEVKREDSEN

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

har arrangeret højskole-weekend på „Klitten“, Lyngså, 27.—28. maj. Lørdag kl. 20 taler den vord. forst. på Østvendssyslens Ungdomsskole, førstelærer H. M. Hansen, Sdr. Vilstrup: „Frit at tænke, tro og tale“, og søndag kl. 14 folketingsmand, forstander Edvard Jensen, Børkop: „Mennesket i tiden“. P. u. v. Tage Sanden.

ADRESSEFORANDRINGER

1947: Edith Hansen, Allégade 28, Haslev.
— Inger Vilstrup, Ringstedvej 92, Haslev.
1951—52: Birgit Halling Nielsen (f. Kjær Christoffersen), Kloster-
vej 4, Næstved.
1952—53: Kirsten Blegvad Jensen, Karlshus, Øerne, Helsingør.
1953: Karen Lise Nielsen, Centralsygehuset, Forøstfold, Frederiks-
stad, Norge.
1953—54: Gerda Aislev (f. Husmann), Sdr. Ringvej 46, Roskilde.
— Kirsten Sørensen (f. Andersen), Søndergade 41, Hadsten.
— Rita Walmar (f. Kvist), Vitus Beringsgade 85, Frederikshavn.

*Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening (Giro nr. 8701)
Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen*

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

51. årg.

Maj 1961

Nr. 5

Højskolen - EN KINESISK ÆSKE

Af K. Robert Hansen

„Forældredagen“ hører til de „store dage“ på hvert kursus. Denne gang holdtes den st. bededag, og her er lidt af, hvad der blev sagt.

De er i dag gæster på en højskole. Velkommen!

Hvad er en højskole? Min bestilling som forstander for en sådan skole fører meget tit med sig, at jeg skal prøve at forklare det. Denne gang lyder min forklaring sådan: en højskole er simpelthen en kinesisk æske. Hvad det er, véd De måske; det er en æske, der rummer en æske, som igen rummer en æske, hvori der er endnu en æske, i hvilken der gemmer sig en æske til o. s. v. — en række æsker inden i hinanden og i forskellige farver.

For denne skoles vedkommende er den yderste æske, den, man altså ser først, blå, lyseblå som en sygeplejeelevs uni-

Statens pædagogiske Studiesamling
København.

form. Den bærer da også påskriften *sygepleje*, sygeplejeforskele, som man jo skal igennem, om man vil gå vejen »ud i det blå«. Det gør ikke noget, at det vel er den æske, man ser først, og at det i første række er for at få del i denne blå æskes indhold, at man kommer her.

Og så er man her altså, lukker op for den blå æske — og opdager straks den første dag og mange dage siden, at der er en æske inden i. Og den er — i hvert fald i begyndelsen (siden ses den af en del at lyse i alle regnbuens farver) — *grå*, rigtig hverdagsgrå, og klam at føle på, fugtig som en svedig pande. Ikke underligt, for den bærer udskriften *slid*, slid med en hel masse ting — tal og formler, tegn og fremmedord — mærkværdige, ikke til at forstå, hvad de har med »det blå« at gøre, genstridige, de vil ikke ind i hovedet. »Hr. forstander! jeg har alligevel ikke lyst til sygeplejen — jeg rejser i morgen«, siger én på hvert hold.

Forstanderen på talerstolen

Resten tager den grå æske i hånden, tager et ordentligt tag — og se! den åbner sig, og frem kommer en ny æske, *grøn* af farve, grøn som græs, som nyudsprungne bøgeblade, som hele det friske tidlige forår — en rent ud forunderlig æske, hvis tilstedeværelse man ikke havde anet. Den bærer da også bogstaverne *undren* — og rummer undren over, at naturen er så rig og skøn, at tilværelsen er så stor og vidunderlig, at det mindste lille strå er et underværk, at hvert lille menneske er en verden af ufatteligt fine undere — åh, nej da! er det sådan? og jeg har endda kun set et lille glimt af den endnu!

Men på den baggrund får man lyst til mere — der er sikkert flere æsker — jeg må prøve. Jo, det går let nu at lukke æsker op; kun et lille nap, og frem kommer en fjerde æske — *gul* er den, og den lyser imod en som en helt lille sol. *Kultur* står der udenpå — et vanskeligt ord, men det gør ikke noget; hvad det drejer sig om, véd jeg: bøger, der virkeligt giver noget; vers, musik og sang; fornemmelsen af, at historie er andet end en række dumme, mig uvedkommende årstal, men søgen efter sin tids, sit folks, sin slægts, sin egen rod, den, hvoraf det hele gror, og efter sit ansvar for det, der kom-

mer — det skønne, store, ædle og sande, det, der gør et menneskeliv rigere.

Dog — også denne æske kan lukkes op; ja, det går næsten af sig selv, at den åbner sig og viser sig at rumme endnu en æske, en femte, en *rød* med påskriften *fællesskab*. Ikke bare kammeratskab, men et virkeligt dybt, sundt, menneskeligt fællesskab med hinanden, om det inderste, om problemerne, om alle spørgsmålene, om hele det vidunderligt dejlige og forfærdeligt vanskelige liv — et fællesskab, hvis grundord og sigte er tjeneste.

Og det var vel så den sidste æske? Nej, da — det skulle det nødigt være; det er det da heller ikke, så sandt som det drejer sig om den kristne danske folkehøjskole, et rodsrud af Chr. Kolds skole. Der er endnu én — den er *hvid* som en nykalket dansk landsbykirke. Ikke underligt, for det drejer sig om kundskab om, hvad Gud har til os i sin *kirke*: at Gud i Jesus Kristus har svaret på menneskets dybeste spørgsmål, så vi ikke skal leve og dø med og som et stort spørgsmålstegn — at Gud i Kristus, sin enbårne søn, har rakt sin hånd ud til frelse — at vi er skabt af og til Gud og købt og døbt til at leve vort liv som hans børn, have vor plads i hans menighed under hans ord og ved hans bord og være borgere i hans evige rige.

Og så er vi vel færdige? Nej! For se, hvis denne sidste æske ikke bare betragtes med interesse — og det har så vist ingen skade af — men lukkes op i tak og *tro*, da finder vi derinde, ikke et tomrum, men en meget kostbar *perle*, den, for hvilken alt andet blegner, den, hvorom Jesus engang fortalte, at en købmand gik hen og solgte alt for at få den i eje, og føjede til, at sådan er Guds rige (Mt. 13, 45—46).

Men tro nu ikke, at vi, fordi vi har set og fået denne perle i eje, ikke længer bryder os om alle *æskerne*. Nej, vel véd vi, at *perlen* selvfølgelig er det vigtigste; men vi kaster ikke vrage på æskerne, hverken den blå, grå, grønne, gule, røde eller hvide. Tværtimod, vi sætter nu endnu større pris på dem, fordi de rummer perlen — perlen derinde giver alt det andet *betydning*, binder os til det med *evighedsansvar* og gennemlyser det med *evighedsglæde*.

Velkommen til i dag i nogle timer at pusle lidt med den kinesiske æske! Og skulle nogen synes, at det var lidt for kinesisk, er det heldigt, at jeg har bedt frk. *Lilly Frederiksen* om at sige det samme på dansk og ved hjælp af tavle og kridt.

NÆSTE OFFENTLIGE MØDE

på Fårevejle Højskole bliver onsdag d. 7. juni kl. 20. Provst S v. A a. Nielsen, Haslev, taler: „Hvorfor skal vi gå i kirke?“ Alle er velkomne.

SYGEPLEJEHØJSKOLEN

- og et kinesisk ordsprog

Af Lilly Frederiksen.

Forst. har bedt mig gøre rede for denne skoles arbejdsprogram og dermed for, hvad betegnelsen sygeplejehøjskole dækker over. De fleste véd jo nok en del om, hvad sygepleje er; færre véd vel sagtens, hvad højskole er, og endnu færre véd, hvad disse to — højskolen og sygeplejen — kommer hinanden ved.

De mennesker, der for snart 35 år siden forenede disse to verdener, kendte både sygeplejen og højskolen indefra og elskede dem begge; de vidste, at sygepleje ikke blot består i at passe brækede ben og betændte blindtarme, men at en sygeplejerskes gerning omfatter hele det menneske, der er betroet i hendes varetægt, og de vidste, at højskolens egentlige og dybeste sigte er — som det fornylig er blevet udtrykt — at „hjælpe sine elever til at leve livet ved at give det til andre i kærlighedens ansvar og fællesskab“.

De så, at man i højskolen har mulighed for både at give den vordende sygeplejerske det fundament af kundskaber, som er nødvendigt for, at hun kan blive en dygtig sygeplejerske, og mulighed for at hjælpe hende til at forstå, at livet er en gave og en opgave.

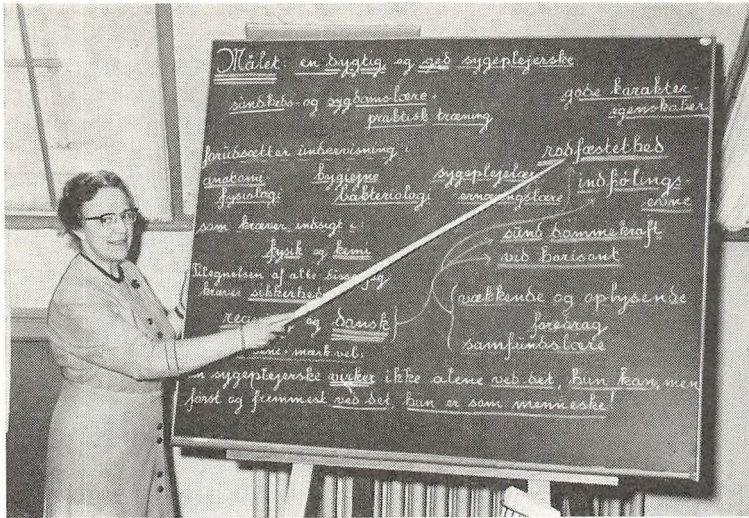
På en sygeplejehøjskole drejer det sig altså ikke om at lære en masse, der har med sygepleje at gøre, og så putte lidt „højskole“ ind imellem, for vi véd, at en sygeplejerske virker ikke alene ved det, hun kan, men først og fremmest ved det, hun er som menneske.

Denne helhed prøver vi at gøre klar for vore elever allerede den første dag ved at gennemgå undervisningsplanen med dem, sådan som den er ridset op på tavlen.

Vi går ud fra, at målet for hver enkelt er at blive ikke bare en dygtig, men også en god sygeplejerske.

Dygtigheden kommer vi ikke uden om og vil heller ikke; man kan ikke være for godt rustet, når det gælder kampen for livet mod døden, og det gør det jo for en sygeplejerske i visse situationer ganske bogstaveligt. Den indsigt og viden, en sygeplejerske skal tilegne sig, kan lignedes ved en høj og stor bygning; det er fundamentet til denne bygning, vi prøver at lægge her, og fordi fundamentet skal have en så stor overbygning, må det være solidt og dække et ret bredt område af elementær viden.

Det redskab, eleven skal bruge for at lægge en solid grund, er sikkerhed i dansk og regning; men også i fysikken og kemiens verden må hun være orienteret, for at hendes kundskaber i de egentlige sygeplejefag ikke skal svæve i luften. Før

Lilly Frederiksen fortæller om målet for sygeplejeuddannelsen

eleven begynder den 3-årige praktiske uddannelse på hospitalets sygeplejeskole, skal hun med forståelse have tilegnet sig slet ikke så lidt viden i følgende fag: anatomi, fysiologi, hygiejne, bakteriologi, elementær sygepleje og ernæringslære.

De forstår altså, at vi — både Deres døtre og vi — har nok at gøre i de fem måneder her; vi slider faktisk i det på begge sider af katederet. Men havde vi end nået at lægge det nu omtalte fundament til ug, ville vi slet ikke være tilfredse, hvis vi ikke havde nået andet end det; for det behøver man jo ikke at komme på højskole for at lære.

Hvad vil vi da mere? Må jeg sige det med et — undskyld! — kinesisk ordsprog: „Det er umuligt at passe grenene og samtidig forsømme roden“.

Kundskaber og forskellige færdigheder er at ligne ved grenene, de er uundværlige; men uden roden er grenene ikke noget værd. Det er det teknisk dygtige menneske heller ikke uden rodforbindelse med værdier, der er af anden art.

Med det kinesiske ordsprog i tankerne, kan man så spørge: Hvordan bliver en plante rodfæstet? Mon det ikke sker ved, at planten anbringes i jord, hvorfra den kan suge næring? Og det, vi gerne vil med vores undervisning og vores liv sammen i hverdage som i fest — det er netop at være som jordbunden, hvorfra der kan suges næring. Vi prøver at være det ved i timerne — vel nærmest især i foredragstimerne og dansktimerne — og uden for timerne at dele med eleverne den arv, vi har fået som danske og

som kristne, i håb og med bøn om, at eleverne må komme i forbindelse med de kilder, der har evigt væld.

Og vi tror, at med rodfæstetheden følger en vækst af de egen-skaber, der kendetegner den gode sygeplejerske. På tavlen har vi kun anført nogle af dem; men enhver kan nævne flere. De ser: indfølgsevne, sund dømmekraft og vid horisont.

Vi, der arbejder sammen her, er altså fælles om den dobbelte opgave: at udruste eleverne med de værdifulde redskaber, som gode kundskaber er, og at bidrage til, at redskaberne lægges i gode hænder. I en bog, som nogle af os har læst sammen, idet vi gennemgår den i en af vore studiekredse, siger en professor til sin datter, idet han viser hende sin operationskniv: „Denne her har ingen filosofi, og den er ikke religiøs; men den kan gøre underværker. Den er god!“ Datteren svarer: „Den er nøjagtig så god som den mand, i hvis hånd den ligger!“

Det samme synspunkt anlægger vi på det redskab, som kundskaber er; de har ingen værdi i sig selv; men de kan forvaltes, så de bliver en værdi — eller det modsatte. Men hvordan man forvalter sine kundskaber, afhænger af det livssyn, man har.

En aviskronik, jeg lige har læst — den hed: „Det gælder hverdagen“ — indledes med disse ord: „Det fortælles, at en professor i filosofi under en eksamen spurgte en student: „Nå, hvilken livsanskuelse har De så selv?“ „Livsanskuelse?“ stammede studenten, „jeg troede ikke, man behøvede at have nogen livsanskuelse for at bestå eksamen“.

En sygeplejerske skal heller ingen steder gøre rede for sin livsanskuelse eller, skal vi sige, sit menneskesyn; og det er vel godt, at det er sådan; for de færreste ville vel have mod til at svare ærligt. Mange måtte vel svare: Jeg har ikke noget menneskesyn! Andre: Jeg har min fars og mors. Nogle måske: Det er endnu ikke afklaret for mig; men jeg drages mod det kristne syn på mennesket, hvor det gælder „lige værdighed i borg og hytte“.

Et kristent menneskesyn eller, om De vil, kristen tro — er jo ikke noget, man kan give hinanden, altså heller ikke noget, vi kan give vore elever med herfra; men man kan arbejde ud fra det kristne livssyn, som siger: Hvert eneste menneske ejer en umistelig værdi, som ikke er afhængig af, hvor højt det menneske værdsætter sig selv eller er værdsat af andre.

Denne påstand — denne tro — kan ikke begrundes fornuftigt. Ved hjælp af forstand og fornuft kan man blive dygtig, måske også gøre kariære, men — som Kaj Munk har sagt det — „fornuftens fladbundede pram klarer ikke sejladsen over tilværelsens dybe vand“.

At pleje syge — ja, i det hele taget at have med mennesker at gøre — betyder ofte en sejlads på de dybe vande; vi tror, at højskolen har mulighed for at give sine elever en ballast med, så at de ikke kuldsejler på deres færd gennem livet.

Mon De har lagt mærke til, at jeg flere gange har brugt udtrykket: Højskolen har mulighed for — ja, for mere har vi jo ikke. Det gælder her, som det er sagt i en anden sammenhæng: „Til himlen kan man ingen tvinge, til himlen kan man bare ringe“ — altså kalde. At leve livet ret — er vel en kunst, som kun én på jorden har magtet; men vi øver os i det, mens vi i disse fem korte måneder deler den rige hverdag med hinanden. Sommetider synger vi om det på denne måde:

*„Ak, den kunst er tung at lære,
 dyrkes kun af såre få,
 den uendelige svære,
 den: på jorden fast at stå,
 den: sin himmel med at bære
 overalt i hjertets vrå,
 den: sin skaber glad at ære
 i det store, i det små!“*

Det er det, vi gerne vil.

Forældredagen

blev dog ikke ved med at være kinesisk. Som tredje taler meldte frk. Annette Pade sig, og på godt gammeldags dansk fik nu både forældre og døtre at vide, hvad den nye sygeplejeuddannelseslov med tilhørende kongelige anordning og sundhedsstyrelsescirkulærer rummede af krav og muligheder. Godt, at vi i forvejen havde styrket os med kaffen! Af karsken bælg fortalte frk. Pade om de 20 sygeplejeforskoler (10 i forbindelse med højskoler og derfor kaldet „sygeplejehøjskoler“, og 10 tilknyttet sygeplejeskoler og kaldede „hospitalsforskoler“), hvorfra man — hvis man ellers slipper levende fra det — vandrer til en af de 34 sygeplejeskoler (d. v. s. de central-, amts- eller kommunehospitaller, der af sundhedsstyrelsen er godkendt som berettigede til at give den 3-årige sygeplejeuddannelse) med deres 2-måneders forkursus, deres to læsekursus, samt repetitionskursus, og den praktiske undervisning på ni forskellige sygehusafdelinger, deres prøver både forud for og efter forkursus, efter læsekursus og repetitionskursus samt praktiske prøver langs ad vejen — om sygemedhjælpere og deres uddannelse

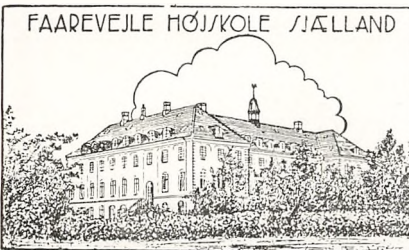

Frk. Annette Pade

og økonomiske forhold — og om plejersker og deres do. — og om mange andre nyttige ting. Forældre, som trods alt følte det lidt kinesisk, blev hagefter indbudt til — på rumfarten rundt i skolens lokaler — at falde ind hos lærerinder og forst. for i enetimer at få begreberne yderligere uddybet.

Efter middagen kl. 18 samledes vi igen i foredragssalen til „Nordisk aften“ med frk. Johanne Mikkelsen som iscenesætter og et af skolens fire danskhold, samt vore færøske elever som medvirkende. Sang og musik, prosa og poesi vekslede smukt. Højdepunktet var jo nok opførelsen af Gunnar Gunnarsens „Ramt“ — om den unge, islandske præst, der rammes af spedalskhed.

Med udgangspunkt heri sluttede forst. den gode dag med at nævne Jesu ord: „Kom hid til mig, alle I trætte og tyngede af byrder! og jeg vil give jer hvile“.

*Fra
og
til*

ELEVKREDSEN

ELEVFORENINGENS BESTYRELSE

var samlet på skolen d. 17. april. Vi 1) planlagde elevmødet til søndag d. 3. sept., 2) sang enstemmigt den gamle sang:

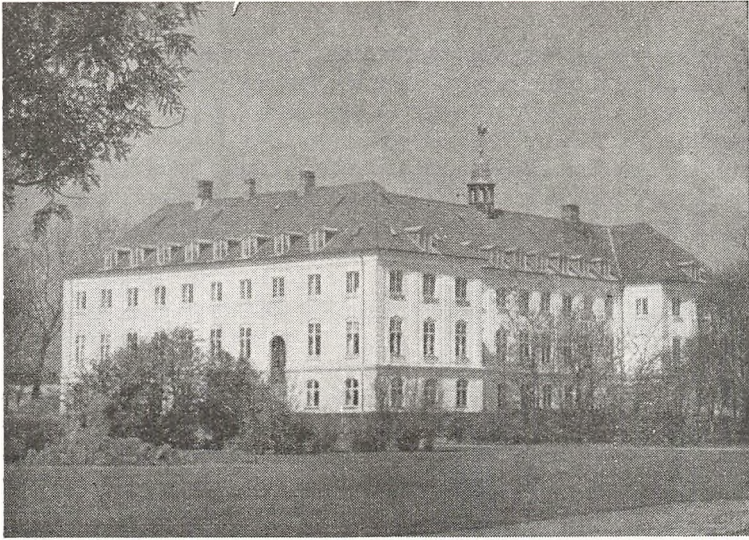
„Ak, bare jeg vidste,
om du har mig kær!
men det er det triste:
jeg aner det ikke“ osv.,

nemlig med henblik på de mange, vi sender vort blad, og som vi aldrig får noget fra, hverken en kurv i form af afmeldelse eller et ømt ja på en dertil indrettet giroblanket, omendskønt vi stadig sender dem dyre blomster og frier til dem; 3) hyggede os i hinandens selskab. — Formanden, missionær Aa. H. Lund, Vejle, talte om aftenen til eleverne.

BRYLLUP:

Sygeplejelærerinde, frk. Karen Kuhl, Børkop (lærerinde her på Fårevejle Højskole 1956—57), viedes i Tørring kirke 26. marts til lærer Thorkild Jochumsen, Horsens. Vi ønsker hjerteligt til lykke.

*Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening (Giro nr. 8701)
Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen*

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

51. årg.

Juni-juli 1961

Nr. 6-7

„En tro tjener er gået ind til sin Herres glæde“

Sådan blev der blandt meget andet sandt og godt sagt ved mindefesten på Testrup Højskole, den dag *Maren Grosen* blev begravet.

Hvem var Maren Grosen, og hvorfor skal der her i dette blad stå noget om hende? Da Testrup Højskole i 1927 blev indviet som landets første sygeplejehøjskole, blev Maren Grosen denne højskoles første forstanderinde. I den gerning blev hun ikke blot en pioner, men hendes indsats har haft den allerstørste betydning for de 9 sygeplejehøjskoler, der i årenes løb er fulgt efter; derfor mindes vi hende også på Fårevejle Højskole med den største respekt og taknemmelighed.

Maren Grosen er født og opvokset i Egaa ved Aarhus og rundet af en dansk, kristen bondeslægt; tidligt kom hun i forbindelse med den danske folkehøjskole, som vandt hendes hjerte for livet. Hun fik sin sygeplejeuddannelse på Aarhus Kommunehospital og gjorde i nogle år tjeneste på Hammel

Sygehus som oversygeplejerske, da man opfordrede hende til at blive forstanderinde på Testrup Højskole, og her blev hun en meget flittig og tro tjener til hun døde 1. pinsedag i år 78 år gammel. Hun blev syg 8 dage før sin død midt i sit arbejde, siddende ved sit skrivebord, sådan som hun havde ønsket det.

Som ganske ung sygeplejerske besøgte jeg for første gang Testrup Højskole. Jeg havde hørt om *den* og om Maren Grosen

og om, at stedet var værd at gæste, og rygtet talte sandt. På det tidspunkt havde jeg intet kendskab til højskolen; men ved mit første besøg fik jeg en tydelig fornemmelse af, at den danske folkehøjskole og den danske sygeplejeuddannelse havde noget værdifuldt at give hinanden. At jeg selv senere skulle komme til at stå i den samme gerning som Maren Grosen, anede jeg ikke på det tidspunkt.

Maren Grosens og hendes trofaste medarbejder Ingrid Kaaes gæstfrihed kendte ingen grænser, og altid havde de tid at give en. På mine mange besøg senere hen har jeg hentet inspiration og gode råd til mit arbejde hos dem.

Når man hørte Maren Grosen til morgensangen i foredrags-salen bekende troen og bede Fadervor på den for hende så karakteristiske måde, var man ikke i tvivl om, at hun hentede sin styrke til dagens gerning fra den Gud, i hvis hånd hun havde lagt sit liv og sine rige evner. Hun vidste, at »Kraften fra det høje« var det eneste, det kom an på her i livet. Et par timer før hun døde, lød salmen »Kraften fra det høje« op til hende fra Aarhus Amtssygehus' have, hvor sygeplejerskerne pinsemorgen sang for patienterne, og hun sagde: »Ja, kraften fra det høje, det er nok«.

I 1939 tilbragte Lilly Frederiksen og jeg januar måned sammen på Testrup Højskole; vi blev den gang klare over, at vi sammen ville tage en gerning op på en sygeplejehøjskole. I den anledning havde vi mange alvorlige samtaler med Maren Grosen, som ved sin kærlighed og rige erfaring som højskoleforstanderinde, sygeplejerske og menneske retledte og vejledte os to unge, uerfarne, som stod over for det at skulle begynde den gerning, der skulle blive vores livsopgave.

Siden den tid har Maren Grosen stået for os som et lysende eksempel til efterfølgelse — velvidende, at vi aldrig kunne nå

en så stærk og stor personlighed længere end til skulderen.

Tusinder af sygeplejersker i vort land har lært begyndelsesgrunden i praktisk sygepleje af hende, og de glemte vist aldrig, at patienten altid skulle være centrum; selv den bedste praktiske og teknisk mest dygtige sygeplejerske kunne ikke strække til, hvis hun glemte, at »sjælen i al sygepleje er pleje af sjælen«.

At sidde under Maren Grosens talerstod i foredragssalen, når hun fortalte om de store skikkelser i sygeplejens historie, var en stor oplevelse, som ikke kunne andet end virke inspirerende og forpligtende.

Da en gammel kone blev begravet, sagde de efterlevende til hinanden: »Tænk, så meget kunne der komme ud af et menneskeliv på denne side evigheden — hende ville vi gerne ligne og efterleve!«

Ved Maren Grosens død har sygeplejehøjskolerne mistet deres stoute og gode læremester, og mange, mange ud over vort land takker Gud for, hvad hun gav, og blandt dem er også vi to her — Lilly Frederiksen og

Annette Pade.

„Hele verden ej opvejer -“

Dette års sommerferieoplevelse for os blev 14 vidunderlige dage tilbragt i Ester og Martin Tveters hytte på Hitangen i Randsfjord i Norge.

Hvor oplevede vi dog meget i disse to korte uger! Hver dag var mættet med nye oplevelser, skønne, interessante og gode.

Der var selvfølgelig først naturen — den dejlige norske natur, som man altid betages af og hver gang med samme undren. Og nu her: fjorden med det rene klare vand lige ved vor fod — aldrig ens, snart blå, snart sort, snart hvid, snart stille som et velblanket spejl og snart kruset af små viltre bølger. De store stille mørke skove at vandre i, de fossende elve, det hårde fjeld og — kommet op på Brandbukampen — udsigten til de endnu sneklædte vidder langt borte. Alene det igen at opleve alt dette skønne var rejsen værd.

Men vi oplevede meget mere. I denne på historiske minder så rige egn blev historien så levende og nærværende. Ved Røykenvik går hedningekongen Halvdan Svarte (800-tallet) gennem isen i det tidlige forår, og så stor betydning har et kongelig, at det må deles i fire dele og begraves i hver sin høj, for at det kan frugtbar gøre og bringe lykke til så stort et område som muligt. På Tingelstad føder Halvdans dronning den Harald med det fagre hår, som 872 lægger grunden til et samlet norsk kongedømme.

Dog — endnu større og betydningsfuldere: lige skråt ud for vor hytte ligger *Kongøen*, hvorhen (ifølge Snorre) dronning Astrid efter sin mands drab 968 flygter hen i ly for fjenderne og føder sønnen *Olaf Trygvason* — vikingekongen, som vandt sig et rige i England, men selv blev overvundet til tro på „hvide Krist“ og ved dåben i Canterbury 995 blev borger i hans evige rige og nu sejler hjem til Norge, hvor han i en vældig vikingefærd mod heden-skabet lægger grunden til det norske folks kristning. Men den, der bygger på grunden, er *Olaf den Hellige*, som 25 år efter rider ind i egnens historie og blandt mange andre kirker i hele Norge også rejser kirken på *Tingelstadgårdens* høj, den vigtigste af de fire *Halvdanhøje*, den, hvori hedningekongens ædleste del, maven, var begravet, og nu lyder evangeliet, hvor tung og træt skæbnetro og makabert hedenskab før bandt sjælene.

At vi også her møder minderne fra de mange år, da Norge og Danmark hørte sammen i politisk skæbnefællesskab, og om det nye folkelige fællesskab mellem de to folk, som besættelsesårene 1940—45 knyttede, behøver ikke at omtales. Men 17. maj dagen i *Brandbu* blev en storslået og stærk oplevelse — dagen, på hvilken man i 1814 trådte sammen på *Eidsvoll* og uden at ane, hvad fremtiden ellers skulle bringe, slog fast, at det norske folk måtte være et folk af frie mennesker med frihed til at tænke, tro og tale. Alt, hvad der kunne krybe og gå i by og på land var med til dagens arrangementer. Man kunne ønske, at vor danske 5. juni smagte lidt mere af den norske 17. maj.

Men mere endnu: *Elskværdigt* indbudt af fru godsejer *Vinden* til *Nedre Nes* stod vi en formiddag pludselig på stedet, hvor den nye norske salmesang begyndte at vælde frem. Her på *Nedre Nes* virkede den unge student *M. B. Landstad* som huslærer 1824, og her skrev han sine første salmer — vakt som han var blevet ikke alene kristeligt, men menneskeligt og digterisk gennem en lille pakke gamle bøger med digte, han netop tilfældigt for morskabs skyld havde købt på en auktion i Oslo for 4 skilling! Så meget betyder *Landstad* for den norske kirke, at når degnen såvel i *Nes* kirke som i andre norske kirker bekendtgør salmenumrene, føjer han til: i „*Landstads salmebog*“.

Og *Aulestad* var i nærheden, *Christoffer Bruuns* nedlagte højskole og *Caroline* og *Bjørnstjerne Bjørnsons* hjem i de mange år, et centrum i norsk og europæisk åndsliv. *Bjørnsons* historie og digtning er velkendt — med start som kristen af grundtvigsk støbning og desværre senere knæfald for det „moderne“ hedenskab. Begge standpunkter var repræsenteret i hans arbejdsværelse, som står der, som han forlod det i 1910 og *Caroline* i 1932 — over skrivebordet en buste af *Grundtvig*, men på langvæggen én af *Goethe*. „Mellem disse to poler har mit liv svinget“, skal *Bjørnson* have sagt.

ADRESSEFORANDRINGER

- 1954: Gerda B. Madsen, Amagerbrogade 8⁵, København S.
— Lillian Jørgensen, Militærhospitalet, Tagensvej 18, Kbhvn. N.
— Inger Pind, Filadelfia, Dianalund.
— Maja Sørensen (f. Vistisen), Svenstrup pr. True.
— Ketty Vingborg, S. U. M., Box 19, Numan via Jos, N. Nigeria, W. Africa.
- 1954—55: Anne Marie Jensen (f. Bøystrup), Tibirke Bakker, Tisvildeleje.
- 1955: Jenny Stensig Jensen, Siciliensgade 10¹ th, København S.
- 1955—56: Karen M. Andersen (f. Juhl), Sdr. Stenderup pr. Varmark.
— Ulla Harvendal (f. Jensen), Klørvænget 12¹, Odense.
— Lis Sørensen, Kollektivhuset 5. 4. 2., Hans Knudsens Plads 1⁴, Kbhvn. Ø.
- 1956: Grethe Hust (f. Laursen), Markedsgade 57, Nykøbing M.
— Agnete Iversen, Diget 11², Glostrup.
— Sørine Jensen (f. Nielsen), Fregasgade 4 a, Horsens.
— Lise Kejlstrup Nielsen, Århusvej 41, Randers.
— Gunhild Pedersen (f. Overgaard), Jansvej 53, Kbhvn. S.
- 1956—57: Gudrun Kjærgaard Andersen, Nørregade 1¹, Slagelse.
— Lisse Jensen, Centralsygehuset, Svendborg.
- 1957: Karen Christensen, Sygeplejeboligen 11 st., Rigshosp., Kbh. Ø.
— Karen Christiansen, Sygehuset, Kolding.
— Rita Hagelskjær, Vejle Hospital, Vejle.
— Helene Kaysen, Centralsygehuset, Slagelse.
— Kirsten Nørgaard (f. Nielsen), Spurvehøjvej 20, Hvidovre.
— Inger Westh, Diakonissestiftelsen, København F.
- 1957—58: Kirstine Kræmmer Jørgensen (f. Pedersen), Fredensg. 6, Løgstør.
— Else Marie Larsen, Centralsygehuset, Svendborg.
— Edith Palvor (f. Høeg Hansen), Vesterbrogade 91, Kbhvn. V.
— Gerda Petersen, Langagervej 39, Glostrup.
- F 1958: Inge Jørgensen, Amtssygehuset, Varde.
- E 1958: Margit Bach Lauridsen, Amtssygehuset, Grindsted.
- E 1959: Judith Madsen, Sygeplejeboligen, Amtssygehuset, Næstved.
- F 1960: Bente Kej, Nakkebølle Sanatorium, Fåborg.
- 1954—55: Karen Margr. Hansen (f. Jørgensen), Grønnegård, Nortvig, Nr. Snede.
— Else Nielsen, „Solhøj“, Ørslev-Stensved pr. Nyråd.
- 1955: Birthe Bay Jensen, Den Danske Skole, Torp pr. Flensborg.
- 1956—57: Solveig Hauge Pedersen (f. Kristensen), Hovedvejen 179, Glostrup.
- 1957—58: Jytte Bredahl, Sct. Hans Hospital, Roskilde.
— Edel Christensen, Bedsted-Lø.
— Aase Godiksen, Sct. Hans Hospital, Roskilde.
— Esther Tellerup, c/o Trøjerborg, Østerbrogade 36¹, Kbhvn. Ø.
— Inger Vester, Centralsygehuset, Holstebro.
- S. 1958: Gerda Ringholm Andersen, Statshospitalet, Middelfart.
- S 1958: Marie Jensen, Kommunehospitalet, Århus.
- E 1958: Bodil Bruun, Nygårdsvej 140, Esbjerg.
- 1919: Fru Ingeborg Jespersen, Grønlandsvej 10, Slagelse.
- 1925: Karen Hansen c/o Fr. Hansen, Stokkemærk.
- 1949—50: Fru Karen Christensen, Sandby.
- 1951—52: Anna Nielsen (f. Jensen), „Vestergaard“, Ø. Snede, pr. Løsning.
- 1952: Martha Clemmensen, Dagvej 7, Hellerup.

- 1952—53: Anna Gram, Bispebjerg hosp., Afd. N^o, stue 603, Kbh. NV.
 1953: Inger Christensen (f. Pedersen), „Søndergaard“, Jerslev J.
 — Gerda Obel, Nørremøllevej 18, Viborg.
 1954—55: Anna Kirstine Larsen, A. M. Andersenvej 4, Kærby, Aalborg.
 1955: Agnes Madsen, Rudolph Bergs hosp., København V.
 1955—56: Petra Nørmark, Sygehuset, Roskilde.
 — Annie B. Woetmann Rasmussen, Skolegade 25¹, Silkeborg.
 — Birgitte Thomsen (f. Bæhr), Istedvej 19, Kolding.
 1956: Birte Sig Andersen, Fiskbæk skole, Fiskbæk pr. Herborg.
 — Lis Frandsen c/o Steffens Slotsherrensvej 25a², Vanløse.
 — Anna M. Gramstrup, Sygehuset, Rjukan, Norge.
 — Bodil Jørgensen (f. Nygaard), Møllevangs allé 147¹, Aarhus.
 — Karen Thomsen, Gl. Langaa pr. Langaa.
 1956—57: Martha Gamst, Valbygaardsvej 59² th., Valby.
 — Kaja Gundersen, Højvangen 25, Søborg.
 — Nanny Jacobsen, Hirtshalsvej 7, Hjørring.
 — Grethe Larsen c/o slagterm. Larsen, Harndrup.
 — Ingrid Madsen, Landshospitalet, Sønderborg.
 — Ingrid Simmelsgaard, Diakonissestiftelsen, København F.
 1957: Ebba Bøgeskov, Mimersvej 16, Helsingør.
 — Eva Hostrup (f. Knudsen), Fagerstedvej 34, Hvidovre.
 — Mona Jacobsen, Statshospitalet, Augustenborg.
 — Esther Sekkelund, K. F. Dianalund.
 1957—58: Jytte Bredahl, Aalborg amtssygehus, Aalborg.
 — Dorrit Bjerring Christensen (f. Hansen), Strandboulevarden 139, København Ø.
 — Anna Debess, Statshospitalet, Nykøbing S.
 — Rakul Johannesen, Statshospitalet, Nykøbing S.
 — Birgit Jørgensen, K. F. Dianalund.
 — Anne Grethe Ottosen, Centralsygehuset, Holstebro.
 — Grethe Poulsen, Sygehuset, Ebeltoft.
 — Ellis Roed, Statshospitalet, Nykøbing S.
 E 1958: Inger Hansen, Rosengade, Vejen.
 — Inge Jørgensen, Statshospitalet, V. Vedsted pr. Hviding st.
 — Margit Bach Lauridsen, Centralsygehuset, Esbjerg.

BRYLLUPPER

Redaktøren, som vil vides at være verdens lykkeligste ægtemand, er en ren „hund“ efter meddelelser til „Sølvsnoren“ om bryllupper. Nu har han opsnuset et par: Sygepl. A n n a J e n s e n (1951—52) viedes 3. nov. 1956 i Ø. Snede kirke til gdr. Georg Nielsen, Ø. Snede. De så meget lykkelige ud, da red. traf dem til I. M.s årsmøde i Fredericia. Og sygepl. M i m i N i e l s e n (1957—58) hedder nu fru Simunarson, idet hun er blevet gift med stud. theol. Friman Simunarson og bor Holsteinsg. 6, Kbh. Ø. Og endelig: M a r g i t N i e l s e n (1956) bor nu i Afrika og har adressen: Sudan United Mission, P. O. Yola via Jos, N. Nigeria, W. Afrika, idet hun er blevet gift med regnskabsføreren i Sudanmissionen derude Cronwald Jensen. Vi ønsker dem alle hjerteligt til lykke. — Men der er jo mange flere; det kan jo ses af adresseforandringerne. Ih, hvor ville red. gerne kunne meddele sådant i rette tid og på rette måde! Glæd ham derfor med slige meddelelser!

Ja, og Lillehammer hørte til inden for vor aktionsradius. Lillehammer — det er byen med hjemmet, hvor L. O. Skrefsrud fødtes 1840, og en mor bad for sin begavede dreng „i godt håb og stor frygt“ — en frygt, som var velbegrundet i faderens drikfældighed (det blev til 4 år i bodsfængslet i Oslo på grund af indbrud), og et håb, som hvilede på en endnu sikrere grund, Guds løfter (det blev til omvendelse og tro og 47 års tjeneste i Indien med grundlæggelse af Santalmissionen). Og det er byen med „Bjerkebek“, Sigrid Undsets (født i Kalundborg) hjem til hendes død 1949 — Sigrid Undset med „Kirstin Lavransdatter“, som det hører til vore elevs bedste højskoleoplevelser at få gennemgået i litteraturlæringen.

Jo, vi vadede i historie til knæene. Og dog var heller ikke det det største, vi oplevede. Det største var nu nutidigt. Vi fik lov at blive knyttet til en lille kreds af mennesker deroppe på Eidsand; vi kom oprigtig til at holde af dem; vi vil have vanskeligt ved nogensinde at glemme dem — Erling og Mabel, Ole og Tilda, Martha, Karl og Margrete o. s. v.

Og Gud havde grebet ind i deres liv. Historien var denne: Få minutters gang fra „Tveterrhytten“ boede et ungt ægtepar med deres tre børn, Marit, Hjalmar og Else, 2, 4 og 6 år. En forårsdag for tre år siden var moderen et øjeblik gået over til sin mor lige ved siden af — der lyder et brag, petroleumsovnen er eksploderet, og alle tre børn er kvalt. Sorg er for svagt et ord til at udtrykke de to forældres tilstand — det var bundløs fortvivlelse, det var mere, end de eller noget menneske magtede at bære, de var simpelthen ved at gå fra forstanden af fortvivlelse. Men Gud — Men lad den unge mor med sine egne ord fortælle, hvad det skete: „Vi var jo så nedbrudte og fortvivlede begge to; alt så håbløst ud; vi øjnede ingen udvej. Torsdag eftermiddag gik det endelig op for os, at vi havde bare ét at gøre: bede til Gud! Så gjorde vi, hvad vi aldrig havde gjort før: vi bad sammen — det var en skrøbelig bøn; men det var nok ikke nødvendigt med store ord. Der gik ikke ét minut, som vi lå dér på gulvet og bad — da mærkede vi begge to: Han strog mildt over vore hoveder; det mærkedes så tydeligt, som når man stryger over hovedet med en hånd — og alt det håbløse og uudholdelige var som strøget af os. Vi kunne næsten ikke tro det — vi så på hinanden; „udenpå“ var vi de samme, undtagen øjnene! de øjne, som før var slørede og matte af tårer, var nu skinnende og klare — og i hjertet var der fred. Sådan hjalp Jesus os — os, som havde mistet det kæreste, vi ejede på jord. Med hans hjælp er vi kommet derhen, at vi med tak tør tro, at han har ledet alt til det bedste for os. Det hedder jo også i Mk. 10, 14: „Lad de små børn komme til mig! dem må I ikke hindre, for Guds rige hører sådanne til“. Vi har også fået en god sang, som vi gerne vil dele med jer:

„Send bud til ham, hvis navn er Jesus Krist,
som frelse kan og læge sjælels brist,
han, som af Gud blev sendt til jorden ned —
send bud til ham, o, sjæl, og du får fred!

Send bud til ham, når sorgen trykker dig,
alt håbløst er, du øjner ingen vej,
når tro på alle ting du mistet har —
send bud til ham og vent, til du får svar!

Send bud til ham i glædens skønne tid,
når alt går med, og lykken smiler blid,
når dagen hælder, og det går mod kvæld —
send bud til ham, som alle ting gør vel!“

Naturen — stort og vidunderligt er det, når øjnene får lov at se alt det skønne og sindet lukkes op i undren over skaberværket. Historien — knagende interessant er det at se århundrederne skrumpe ind til korte episoder, se sammenhængene og være på åstedet for de store skikkelsers virken i fortiden. Og fællesskab med mennesker i deres glæder og kampe — vi bliver rigere og taknemmeligere derigennem.

Men — bær over med os! her står vi og kan ikke se anderledes på det — hvad er det hele mod det, at et par ganske almindelige mennesker får lov at tro Gud og ånde befriede op i hans nåde og omsorg for Jesu skyld!

„Hele verden ej opvejer,
hvad vi tror og hvad vi ved:
Himmerig på jord vi ejer
i vor frelsers kærlighed!“

M. K. og K. R. H.

FRA SKOLEN

Så er forårsholdet rejst fra os. Hvor går fem måneder dog hurtigt! Nu havde vi lige lært hinanden at kende. —

Der blev som sædvanlig arbejdet. Både foran og bag katederet lagde man sig hårdt i selen; for — som vi synger så tit — „snart det sker, at vi skal af sted, og alle våben må vi ha' med“.

Men foruden arbejdet nåedes dog også en række gode og fornøjelige kammeratskabs-lørdagsaftener og en forrygende (hedder det vist på nudansk) forårsfest med optrin af et par søde ældre frøkner, deres noget „moderne“ niece og en splitterny professor, blomster, pølser og meget andet godt. Ja, og en udflugt i det store format — til Roskilde Domkirke, som man ikke kan blive træt af, hvis man da bare har en lille smule historie i sig — til Statens

Forsøgsmejeri, hvor vi havde timer i hygiejne og osteproduktion — til „Trollesminde“, Statens Forsøgsgård, hvor vi blev gæstfrit modtaget af inspektør Vilh. T. Krohn og frue (tidl. lærerfolk på Tommerup Højskole, så vi følte os på højskolegrund), spiste vor medbragte og fik et udmærket og nyttigt foredrag — og endelig til „Løvens kemiske Fabrik“ i Ballerup, hvor vi fik alle tiders modtagelse med film og foredrag, omvisning, kaffebord og albyltabletter!

En række besøg har vi også haft — af missionærerne Mette Stauns og Karen Wemmelund, som fortalte om deres arbejde henholdsvis på Formosa og i Tanganyika — af højskolelærer Lindskov Rasmussen, Løgumkloster Bibelhøjskole, der holdt et udmærket litteraturforedrag om Pär Lagerquist ved maj måneds off. møde — af landssekretær, pastor Jørgen Jessen, som fængslede eleverne med foredrag og film om kirken i storbyen — af provst Sv. Aa. Nielsen, Haslev, som ved det off. møde i juni talte om „Hvorfor skal vi gå i kirke?“ (hvor har den mand dog en herlig evne til at tale „sandt om småt og stort og jævnt om alt det høje“!) — af hele Ubberrup Højskole med forstanderpar, lærere og elever, hvorved venskabsbåndet mellem vore to skoler knyttedes endnu fastere — og af vort feriebarnd, københavnerdrengen Kaj Hansen, som nu har været vor sommergæst i snart mange år, og hvis 65-års dag blev fejret ved en større improviseret havefest.

Og så kom afskeden. Den begyndte i kirken den sidste søndag, vi var samlet. Forst. forrettede gudstjenesten, og en stor flok samledes til slut om nadverbordet. Sct. Hansaften festede vi. Først festmiddag med kyllinger og jordbær. Så gik vi alle ned til „Hyldgård“, hvor Theodor Nielsen lå syg; uden for hans sovekammervindue sang vi fire sange og salmer af dem, vi vidste han holdt af — og således tog Faarevejle Højskole afsked med sin kære gamle nabo gennem 47 år. Så ringedes der sammen til den sidste „time“ i gymnastiksalen, hvor vi „afrundede“ vor undervisning i naturfagene ved filmen „Skæbne eller Skabervilje“. I foredragssalen bænkedes vi os bagefter om de festligt dækkede borde. Forst. holdt skolens afskedstale, Vita Hansen talte på hele holdets vegne og overrakte skolen meget smukke gaver til udsmykning af elevdagligstuen (tak endnu en gang!), og Oddvør Simonsen tolkede sin og sine 6 færøske landsmænds tak. Frk. Pade og frk. Lindskrog havde ordet; frk. Frederiksen falbød i en sang alle sine skolebøger, men fortrød; Gudrun Kæseler fik en lille bog gave som den elev, der ved slid havde gjort størst synlige fremskridt i dansk, og Bodil Bidstrup og Anne Marie Thomsen fik hver en synlig tak for henholdsvis organist- og klokkertjeneste. Frk. Mikkelsen holdt aftenandagten. Og så var tiden inde til at gå ud til Sct. Hansbålet, som nu var blevet tændt ude i haven. Den ene sang afløste den anden, og med hinan-

den ved hånden i kreds om bålet syngende „Aldid frejlig —“ sluttede forårsskolen 1961.

Dog var det ikke alene eleverne, der næste dag skyndte sig af sted til deres sygehuse eller hjem — også vi lærere rejste, idet vi alle styrede nord på til Try Højskole i Vendsyssel, hvor sygeplejehøjskolernes årsmøde blev holdt, og hvor vi tilbragte et par gode, nyttige og festlige dage. Og nu er vi så alle hver på vort sted og vor måde i gang med at forberede modtagelsen af det nye hold, som dukker op 1. august.

„Færing - frænder“

Vi glæder os over det bånd, der er knyttet mellem Færøerne og F. H. gennem det stigende antal færing, som finder vejen til os som elever. 8 på sidste hold, 7 på det, som nu rejste. De imponerede os ved deres gode kundskaber i dansk og glædede os tit med deres sang; de sang bl. a. den færøske nationalsang sådan ind i os, at vi aldrig vil glemme den. Her er tre af dem — i deres smukke national-

dragt: Oddvør Simonsen fra Saltangara, Eydgerd Djuhuus fra Kollafjord og Inger Rasmussen fra Klakksvik. — Forstanderens har fået indbydelse til at deltage i I. M.s årsmøde i Thorshavn i begyndelsen af november og i forbindelse hermed at nå rundt i så stort antal bygder som muligt mellem midten af okt. og midten af nov. De glæder sig meget dertil.

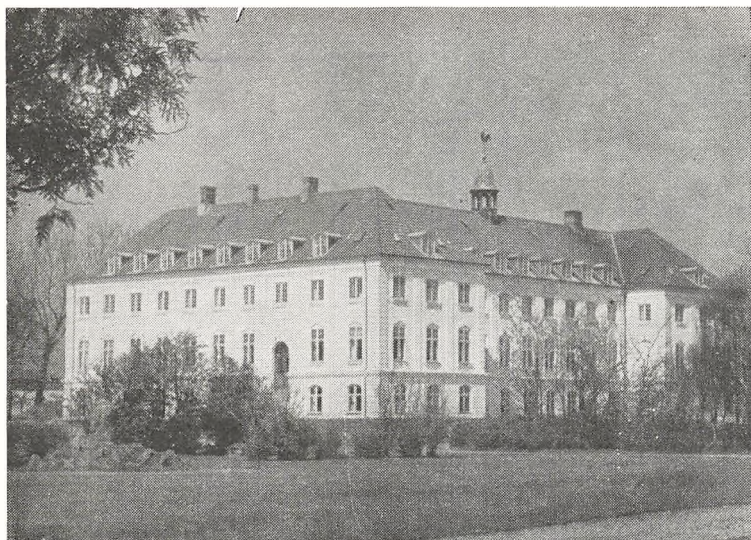
NÆSTE OFFENTLIGE MØDE

på Faarevejle Højskole bliver onsdag d. 9. august kl. 20. Her byder vi det nye elevhold velkommen. Sognepræst Viggo Nørup Nielsen, Helleruplund, taler.

FRA OG TIL ELEVKREDSEN ELEV MØDET

Vi mindes om elevmødet. Det bliver som tidligere meddelt søndag den 3. september. Af programmet kan vi nu røbe, at Diakonissestiftelsens nye forstander, pastor Johs. W. Jacobsen, har lovet at tale. Prøv nu at få alt lagt sådan til rette, at en stor flok af hvert hold kan mødes her den dag.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening (Giro nr. 8701)
Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Farevejle Højskoles elevforening

51. årg.

August 1961

Nr. 8

AT HAN ALDRIG MÅ TÅBE OS

F. H. har fået ny „stedlig tilsynsførende“. Sognepræst E d v. M a d s e n, som forflyttedes til Vestjylland, er blevet afløst på posten af en anden af skolens gode venner, sognepræst J o h s. A. J ø r g e n s e n, Vallekilde, hvem vi byder velkommen, og fra hvis kirkeblad vi henter nedenstående gode ord:

Det var professor L. P. Larsen, den store Indien-missionær, der engang gjorde opmærksom på, at når kunstnere afbilder lignelsen om det vildfarne får, maler de næsten altid fåret i en livsfarlig situation, f. eks. på en stejl klippeafsats, hvorfra hyrden med nød og næppe redder det. Men det står der ikke noget som helst om i lignelsen. Det går sikkert på en lun plet og græsser, det har det udmærket. Men det er skilt fra hyrden, det er alene, og derfor er det hjælpeløst.

Det er værd at tænke på dette, når vi spørger om, hvem Jesus da mener med fåret. Det er nemlig ikke blot dem på skråplanet, en Maria Magdalene, kvinden ved Sykars brønd,

forbryderen, men det er enhver, som er løbet bort fra Gud, i trods eller ligeegyldighed, hvadenten vi lever i rigdom eller armod, den lovlige borger i samfundet eller mennesket på skråplanet, geniet eller mennesker, som vi er flest, 13 på dusinet. At være en synder betyder simpelthen at gå fejl af målet, at være borte fra Gud.

Anton Berntsen har i »en jysk vise« på en meget slående og enkel måde skildret menneskets hjælpeløshed, når han siger:

*Vi præel å wo lærdom, wo konst å forståend,
vi skuld helder læ væær mej å skaaw wos,
en mennesk æ kons en klat lier i Guds håend,
læ wos be te, han ålde må tåv wos.*

FRA SKOLEN

Så har vi taget fat igen. Et nyt elevhold — vort 21. og skolens 108. — er rykket ind. 102 kunne vi tage imod d. 1. august — heraf 4 færingere, 1 sydslesviger og 1 nordmand, resten jævnt fordelt fra hele vort land.

Lærpersonalet er vendt „frygteligt“ tilbage hver fra sit feriested — „Paddehat“, Assisi, Svinkløv, Berlin osv. Som en god optakt til arbejdet deltog vi i det nordiske højskolemøde i Haslev de sidste dage af juli.

Vi kan da også meddele, at vi, når vi stikker hovederne sammen, er enige om, at det nye hold „tegner godt“. Det er igen en flok kernepiger, der synger, ler og snakker, er åbne og naturlige og med krum hals har taget fat på arbejdet. Jo, vi skal nok få et godt efterår.

En god optakt har vi også fået ved velkomstmødet d. 9. ds. Sognepræst Viggo Nørup-Nielsen, Helleruplund, talte til os om, hvad det vil sige at være menneske — rigtig en højskoletale, som faldt i tråd med det, vi gerne vil dybest her på skolen.

Som det vil ses andetsteds i bladet, har vi udvidet „besætningen“, idet vi har fået en lærer mere. Lærer Davidsens bor foreløbigt på „Flintholm“; men skolen har købt fhv. gdr. Andreas Wiuffs hus „Søbo“ ved skolens allé, og så snart det er istandsat, flytter Davidsens derved. Ombygningen af „Portgård“ er ved at være afsluttet; landbrugsbestyrer Ernst Hansens er allerede flyttet dertil. Nu går bare „Mikkel“ og venter på, at „Søbo“ skal blive færdig, så Davidsens kan rykke ud af „Flintholm“ og hun selv indrette sin hule dér.

Herdis Pedersen

— ✧ —
 To,
 der forlod
 OS
 — ✧ —

Lise Lindskrog

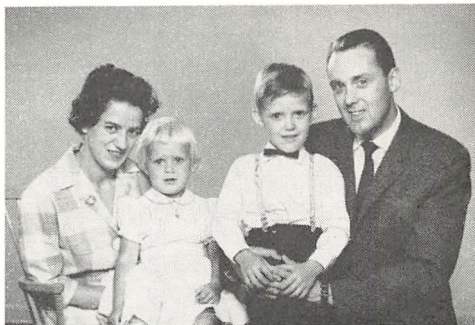
Ved afskedsfesten Sct. Hans-aften tog vi ikke alene afsked med vort forårshold, men måtte også sige farvel til to af vore lærerinder, nemlig frk. Lise Lindskrog, som har været vor gode, friske og altid tjenstvillige medarbejder i to år og nu synes, at hun skal ud at se sig om, være med i undervisningen på et sygehus og således kvalificere sig endnu bedre (til at være højskolelærerinde!?) — og frk. Herdis Pedersen, som har tjent os tro og godt som timelærerinde i gymnastik og beskæftigelsesterapi, ja og som „kon-torchef“. Vi vil gerne hermed endnu en gang sige dem begge en oprigtig tak for tjenesten, de øvede iblandt os.

OG FEM DER KOM

Men der var afløsning. Sammen med vort nye elevhold ankom 1. aug. frk. Else Brandenborg, som tager frk. Lindskrogs gerning op som sygeplejelærerinde. Frk. B. er fra Rønde, har fået sin uddannelse på Testrup Højskole og Århus amtssygehus, virket som sygeplejerske både her og på Rønne Centralsygehus, ved privatsygeplejen på Frederiksberg og hjemmesygeplejen i Århus og til sidst på Statshospitalet i Riisskov, samt suppleret sine almene

Else Brandenborg

Familien Davidsen

kundskaber ved ophold på højskole i Tyskland. Frk. B. møder altså velrustet til sin gerning her, og vi er taknemmelige for hende.

Og så splinternyt — vi har fået en lærerfamilie: Lis og Bent Davidsen med deres to børn. **Bent Davidsens** data er følgende: 29 år, søn af højskoleforst. Chr. Davidsen, Horne (og dermed af rigtig god gammel højskolerod — foruden Davidsen i Horne ihukommer vi jo „gamle Davidsen“ i Haslev), matematisk-naturvidensk. studentereksamen fra Hjørring gymnasium 1952, lærerksamen fra Nr. Nissum seminarium 1955, masser af kursus senere, ansat ved Frederikshavns skolevæsen og aktiv i diverse anden skolegerning sammesteds. Hans speciale er fysik, kemi og regning — altså lige netop, hvad vi har brug for. Også i den henseende er han en gave til os. — **Fru Elisabeth Davidsen**: fra Høngegnen, elev på Horne højskole og Haslev udv. højskole, uddannelse i håndarbejde og gymnastik, har undervist heri både i Horne og Frederikshavn — og er nu godt i gang med gymnastikken her hos os. — **Ole og Jette** (5 og 3 år) er deres meget søde børn. Bare vi nu ikke skal forkæle dem for meget! de indbyder til det. Vi håber, at familien Davidsen må falde godt til hos os, og at det må blive til mange års samarbejde.

Theodor Nielsen, Hyldgård, død

Som nævnt tog forårsholdet afsked med vor gamle, gode genbo gdr. **Theodor Nielsen**, „Hyldgård“, ved at synge ham aftensang uden for hans vinduer den sidste aften. Men det blev ikke alene elevholdet, men højskolen selv, der på den måde sagde sit farvel til en ven gennem 47 år. 83 år gammel døde nemlig Theodor Nielsen i sit hjem natten til den 4. juli.

Th. Nielsen var fra Vestjylland — det kunne både mærkes og høres — men slog sig ned allerede 1914 her på „Hyldgård“, som jo gennem først. Andreassen har en historisk tilknytning til højskolen — ja, Nielsen boede endda nogle år på vor „Portgård“, indtil „Hyldgård“s stuehus blev bygget.

I de mange år har han ved sin enestående faglige dygtighed og egenskaber som menneske faktisk skrevet sit navn usletteligt i egens historie. Lammefjordens Lødsejerlaug havde i ham en førende skikkelse. I 32 var han medlem af Faarevejle sogneråd og talte utrættelig fjordens og stationsbyens sag. Aspargescentralen er hans værk; formand for Danmarks Aspargesavlforening var han — og når Lammefjorden og asparges i vor bevidsthed hører sammen, er det ikke mindst Th. Niensens skyld.

Også i sine medarbejderes sind skrev han sit navn. Et lille eksempel: Forleden dukkede — som så tit — en gammel elev op, Alfred Madsen (Hjørring) fra vinteren 1917—18. I 38 år havde han været farmer i Canada, og da han nu for første gang efter sin emigration skulle gense sit fædreland, var et af målene for hans rejse Fårevejle Højskole — og Theodor Nielsen på „Hyldgård“, som han havde tjent, og som han aldrig havde kunnet glemme.

At navnet Theodor Nielsen, „Hyldgård“, så også er skrevet i Faarevejle Højskoles historie er en selvfølge. Han var den gode nabo, som er tak værd, og en af dem, der har været med til at bære vor skole med bøn og tjeneste.

Selv vidste Theodor Nielsen, at det afgørende er at have sit „navn skrevet i Himlene“ (Luk. 10, 20). Og herover glæder vi os mest — og mindes ham med ære og taknemlighed.

KRH.

Kære alle på F. H.!

Lige en lille hilsen fra 4 gamle elever. Mon De kan kende os? Vi vil blot med dette billede fortælle, at vi endelig er blevet færdige med læsningen — puha! At vi har fået vor eksamen, kan vi jo også takke højskolen for; det var jo her, vi fik lagt grunden. — Vi må

hellere fortælle, at vi er fra jubilæumsholdet 1957 og hedder (forrest på billedet) Kirsten Nørgaard, f. Nielsen, Tove Laursen, f. Hansen, (bagest) Ruth Hansen og Anni Jensen, og at vi er fra Kommunehosp. i København, hvorfra vi blev færdige d. 29. april, hvilket fejredes med en fest på Rådhuset.

Og nu må vi så kalde os sygeplejersker! Men hvor er det mærkeligt efter i så lang tid at have haft betegnelsen elever — og desuden føler man først nu, hvor meget man har at lære! Nu skal vi så ikke i skole mere, men må selv prøve at følge med i alt det nye, der kommer.

Mange gange som elev, når det var svært og tungt at komme igennem, har jeg tænkt på de ord, frk. Pade gav mig, da jeg sagde farvel: „De skal nok blive en dygtig sygeplejerske“. Det var med til at holde modet oppe. Desuden har vi jo en fader i Himlen, der hjælper under alle forhold.

De bedste hilsner fra os alle fire!

Anni Jensen.

ELEV M Ø D E T

Søndag den 3. sept. 1961

Ja, så har vi påny den glæde på elevforeningens og skolens vegne at indbyde alle tidligere elever og i øvrigt alle skolens venner til elevmøde. Det viste sig sidst, at det nye tidspunkt (første søndag i sept.) for dette årligt tilbagevendende møde slet ikke var så ringe; tilslutningen sidst var større end ellers. Vi håber stærkt, at linjen må blive fortsat — at altså endnu flere må finde vejen hjem til deres gamle skole.

Programmet ser sådan ud:

- Kl. 8,30: Flaget sættes. Morgenandagt v. forstanderinde, frk. Annette Pade.
- Kl. 10,00: Gudstjeneste m. altergang i Fårevejle kirke v. sognepræst Bertil Wiberg.
- Kl. 12,15: Frokost og kaffe.
- Kl. 14,30: I foredragssalen eller haven, alt efter dagens vejr: Forst. byder velkommen. Forstander, pastor Johs. W. Jacobsen, Diakonissestiftelsen, taler: „Mennesket i Guds vold“.
- Kl. 17,00: Elevforeningens generalforsamling.
- Kl. 18,00: Middagsmad.
- Kl. 19,00: Forstander K. Rob. Hansen: „Til kirkedag i Berlin“ (m. farvebill.).
- Kl. 20,00: Kaffe bord.
- Kl. 20,45: Elever opfører „Salig den mand —“ (et spil over tekster fra Davids salmer v. Käthi Magelund).

Man er velkommen til at komme allerede lørdag aften, hvor der bliver lejlighed til frit samvær, og til at blive til mandag morgen.

Indmeldelse med oplysning om, hvilke måltider man ønsker at deltage i, og evt. hvilke nætter man ønsker at overnatte, må være os i hænde senest torsd. d. 31. august. — For måltider betales (ved bordet) således: morgenmad 2 kr., frokost eller middag 3 kr. og kaffe 1 kr. — Der medbringes spisebestik og i tilfælde af overnatning sengetøj og sengelinned. — De, som hverken ønsker at spise eller overnatte, behøver ikke at indmelde sig.

Jubilæumsholdene i år er: sommerholdene 1911, 1916, 1921, 1926, 1931, 1936, 1941, 1951 og 1956 og vinterholdene 1911—12, 1916—17, 1921—22, 1926—27, 1931—32, 1936—37, 1941—42, 1951—52 og 1956—57 — henholdsvis 50-, 45-, 40-, 35-, 30-, 25-, 20-, 10- og 5-årsjubilæum. Jubilarerne får et særligt velkommen.

Så håber vi på og beder om en god og velsignet dag sammen. Vel mødt!

ELEVFORENINGENS GENERALFORSAMLING

finder som ovenfor nævnt sted under elevmødet søndag d. 3. sept. kl. 17. Dagsorden: 1. Beretning v. formanden. 2. Regnskabsaflægelse v. sekretæren og kassereren. 3. Bestyrelsesvalg (følgende afgår efter tur: indremiss. Aa. H. Lund, Vejle, forstanderinde, frk. Esther Pedersen, Virum, og seminarieelev, sygepl., frk. Dagmar Bork, Haderslev). 4. Valg af revisorer. 5. Eventuelt.

P. b. v. Aa. H. Lund.

HUSK AT FLYTTE BLADET MED DEM,

når De flytter! Adresseforandringer foretages på det posthus, der sidst har leveret en bladet. Vi modtager så meddelelse derom fra avispostkontoret.

FLORENCE NIGHTINGALE

Forst.s lille bog om „Damen med lampen“ har været udsolgt i et stykke tid, men kan igen fås ved henv. til skolen, idet den nu er trykt i et nyt oplag. Pris 1,50 kr.

EFTERÅRSHOLDET 1961

1. Andersen, Grete, Hillerslev (Fyn).	4. Axø, Charlotte, Ålborg.
2. — Lisbeth Keith, Glostrup.	5. Baunsgaard, Aase, Struer.
3. Andreassen, Bente, Lov.	6. Brøndum, Birte, Skive.
	7. Callø, Bärbel, Eckernförde.

8. Christensen, Birgitte Kragh, Utterslev (Loll.).
9. — Hanne Astrup, Sædding.
10. Darville, Susanne, Gentofte.
11. Davidsen, Margit, Frederiksværk.
12. Dybdahl, Hanne, Kalundb.
13. Dyrendal, Ina, Fredericia.
14. Eikholm, Haldis, Hvalvik, Færø.
15. Eskesen, Bente, Tarm.
16. Frandsen, Gulli, Virum.
17. Frederiksen, Lone Brunbjerg, Søborg.
18. Hammer, Gudrun, Fole.
19. Hansen, Gerda Ingeborg, Løgumkloster.
20. — Gerda Jenny, Ore (Falster).
21. — Inge, Virum.
22. — Ingelise, Nakskov.
23. — Jonna, Lundby (Falster).
24. — Jytte, Gørding.
25. — Kirsten Marie, Svaneke.
26. — Kirsten Thanning, Ørsløv.
27. — Käte Machholdt, Slagelse.
28. — Marianne, Viemose.
29. — Rigmor, Argir, Færø.
30. Henriksen, Ingrid Hjorth, Blenstrup.
31. Holm, Birgit, Hillerød.
32. Holst, Gerda, Hjarup.
33. Hummelshøj, Gerda, Stagstrup.
34. Jacobsen, Edith, Tolne.
35. Jensen, Alice, Sigersted.
36. — Annette, Jægerspris.
37. Anni, Herlufmagle.
38. — Asta Frank, Jerslev Sj.
39. — Elna, Holstebro.
40. — H. Birgit Askjær, Højen.
41. — Lis, Nykøbing M.
42. — Maren Nordendahl, Alsted (Mors).
43. — Norma, Sandby Lmfj.
44. — Tove, Horslunde.
45. Julius, Esther, Lustrup.
46. Jørgensen, Ingeb., Ulfborg.
47. — Lizza, Allerød.
48. Karstoft, Vibeke, Houe.
49. Kibsgaard, Else, Solbjerg, Mors.
50. Kjærsgaard, Anna, Hammerum.
51. Krahl, Signe, Rønne.
52. Kristensen, Rigmor, Sunds.
53. Lak, Lisbeth, Glostrup.
54. Larsen, Ida, Bisserup.
55. — Iris, Alborg.
56. — Margith Ladefoged, Nr. Sundby.
57. Laursen, Bente, København.
58. — Grethe, Foulum.
59. Lei, Hjørdis, Haderslev.
60. Leth, Tove, Hammel.
61. Linneberg, Karen, Ejsing.
62. Lunde, Kirsten, Borris.
63. Madsen, Astrid, Sneslev.
64. — Dorrit Funch, Kgs. Lyngby.
65. Meyer, Gunhild, Lindknud.
66. Munch, Karen, Frederikshavn.
67. Nickelsen, Kate, Oslo, Norge.
68. Nielsen, Alice, Kruså.
69. — Elsebeth, Herning.
70. — Esther, Skannerup.
71. — Henny Bang, Tved (Thy).
72. — Inger, Lundum.
73. — Irma Haahr, Svaneke.
74. — Jytte, Tisvilde.
75. — Marianne, Slagelse.
76. Nissen, Ingrid, Fjelstrup.
77. Nørgaard, Marna, Tranum.
78. Olsen, Anne Marie, Hillerød.
79. Pedersen, Erna, Ilskov.
80. — Hanne, Gladsaxe.
81. — Kirsten Haugaard, Hille-rød.
82. Petersen, Grethe Friis, Holsted.
83. Poulsen, Anna Christine (Nanna), Skåle, Færø.
84. — Karla, Nr. Nissum.
85. Rasmussen, Marianne, Holte.
86. Risager, Anni, Strandby.
87. Rostgaard-Nielsen, Hanne, Værløse.
88. Sander, Jette, Nakskov.
89. Simonsen, Jytte, Ajstrup.
90. Skov, Ruth, Tilitte.
91. Sørensen, Birgit, Bolbro.
92. — Inger, Marslev.
94. — Kirsten, Sdr. Harritslev.
95. Thomsen, Vibeke Hedegaard, Risskov.
96. Thyfelt, Karen, Kgs. Lyngby.
97. Tiedt, Anne Marie, Roskilde.
98. Wamberg, Jette, Holte.
99. Vangsgaard, Ellen Margrethe, Sønderhå.
100. Weilmann, Hanne, Nakskov.
101. Wollesen, Lis, Tønder.
102. Ziska, Eydinfrid, Klaksvig, Færø.

Sølvsnoeren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

51. årg.

September 1961

Nr. 9

Gud er den, mennesket ikke kan komme fra..

Elevmødet søndag den 3. septbr. 1961 fik et forløb, både hvad tilslutning og indhold angår, som vi kan være taknemmelige for. Vi lader »Holbæk Amtstidende« o. a. fortælle:

Det store elev- og høststævne på Fårevejle Højskole kunne næppe have været mere vellykket. Der var samlet over 500 mennesker til mødet i haven, og vejret — ja, det var så fint, som man overhovedet kunne ønske sig.

Stævnet blev om morgenen indledt med flaghejsningen, og umiddelbart efter blev der holdt morgenandagt. Senere deltog man i gudstjenesten i Fårevejle kirke.

Om eftermiddagen talte forstander *Johs. W. Jacobsen*, Diakonissestiftelsen, over emnet »Mennesket i Guds vold«. Tale-

ren tog som udgangspunkt den 139. salme — den salme, hvor det bibelske menneskesyn klarest kommer til udtryk.

— Det er, sagde taleren, stort at være menneske, at være levende — omsluttet af den almægtiges hånd. Vi trænger til at holde dette fast i en tid, da menneskets ubetydelighed fal-

Johs. W. Jacobsen

der så stærkt i øjnene. Selv i demokratiets tidsalder har vi en fornemmelse af, at det er flintrende ligeegyldigt, hvad jeg gør eller tænker, eller hvor jeg sætter mit kryds på stemmesedlen. Selv om der efter en begravelse bliver givet udtryk for, at afdøde havde sat sit præg på tingene — hvad der måske også er tilfældet —, så er han eller hun glemt af den store kreds allerede en halv snes år efter. Men så er det, salmisten siger, at mennesket *altid* er i Guds void. Derfor er

det noget stort, at du er levende. Jeg, lille ubetydelige menneske, har Hans stempel på min pande. Der er samtidig også noget rystende i dette — for vi er ikke, hvor vi skal være. Der er sket et sporskifte. Men Gud skal nok finde mig, hvor jeg så end er. Måske vil jeg løbe fra min høje bestemmelse — men hvor skal jeg løbe hen? Om jeg løb til verdens ende, ville jeg finde den hånd, der leder mig alle steder. Gud er den, et menneske ikke kan komme fra. Ingen er uden for Hans rækkevidde — heller ikke de ugudelige, for han har vævet os alle i mors liv.

Forstanderen fortsatte: Først når et menneske er kendt og ransaget af Gud, tør det være til. Det frygtelige for et menneske er ikke at falde i Guds, men i *menneskers* eller andres hænder. I dag har vi nøglen til kræfter, som vore forfædre intet anede om. Vi higer efter at få magten over vor egen skæbne — men der er ikke noget værre end at falde i menneskets hænder. Gud kender os — og han elsker os. Salmisten vidste, at den Gud, der omsluttede ham, var han far.

Forstander *K. Robert Hansen* takkede for foredraget og op-

læste en række hilsener, der var indløbet i dagens anledning. Han præsenterede desuden de nye lærerkræfter ved skolen og de mange jubilarer, der var kommet til stede.

Forkyndelsesspil.

Om aftenen samledes man i foredragssalen, hvor forstander *K. Robert Hansen* holdt foredrag om sin deltagelse i kirke-dagen i Berlin, og efter en kaffepause opførte elever fra Haslev udvidede højskole og Fårevejle et gribende bibelspil. Det var bygget op over *Dauids salmer* og blev introduceret af dets forfatterinde, fru *Käthi Magelund*. Enkelt og troværdigt vist på en scene, bygget op i skolens gymnastiksal, den troendes anfægtelse og hjælp, sådan som den kommer til udtryk i salmerne, f. eks. 2 og 73. Den stærke, overlegne og derfor anfægtende *verdensmagt* symboliseredes af en rød skikkelse — den anfægtede *troende* gennem en sortklædt — og *Guds trøst* i anfægtelsens nød af hvide skikkelser, og hans røst skar igennem oven- og udefra og afvæbnede verdensmagten.

Forstanderen sluttede stævnet med at læse salme 121, hvorefter den store forsamling bad Fadervor højt.

FRA SKOLEN

To måneder af vort efterårskursus er nu allerede gået — og faktisk gået med noget, ikke mindst hvad arbejde angår. Og tænk, man har ikke ømmet sig — ret meget!

Men et par fester har vi da også haft tid til.

Først en fornøjelig **h ø s t f e s t** — efter alle kunstens regler i retning af bordpyntning både smuk og morsom, sang og digtning, ja og optræden på de skrå brædder med et rigtigt høststykke, „Pigen, der trådte på brødet“ med en udmærket pointe (at det i k k e er eneste mulighed, at mennesker i „trolde“s vold nødvendigvis bliver fastholdt dér og selv bliver „trolde“ — hvad om „trolde“ blev fanget ind af mennesker og selv blev mennesker!) og med en vældig indsats fra instruktorens (A. P.!) og A-holdets side.

Og så fejringen af 100-årsfesten for „Kirkelig Forening for Indre Mission i Danmark“. Vore damer, både de store og de små, havde pyntet gymnastiksalen overordentligt smukt til fest. En del indfandt sig udefra. Vi lyttede til transmissionen af festgudstjenesten i Stenlille kirke (men det er nu ikke det samme som at være i kirke — og opgaven var heller ikke nem), drak kaffe og hørte forst.s foredrag om *Vilh. Beck* og stiftelsen d. 13. sept. 1861 af denne mærkelige forening, som man hverken kan melde sig ind i eller ud af, men som nu 100 år har betydet

en strøm af inspiration til den danske kirke, så at det faktisk er umuligt at tænke os den foruden — en meget bred strøm også, hvoraf også en lang række skoler af forskellig art er en del. Distriktssekr. Medom Madsen sluttede festen med at minde om det store spørgsmål, som vakttes og besvaredes gennem Peters pinseprædiken: „Hvad skal vi gøre?“ — nerven i en vækkelsesbevægelse!

Elevforeningens generalforsamling

afholdtes i forbindelse med elevmødet. kl. 16,30 samledes man i foredragssalen. Formanden, miss. A g e L u n d, bød velkommen, og forstander K. R o b e r t H a n s e n valgtes til dirigent.

Formanden indledte med at udtrykke glæde over, at skolen og dens omgivelser bliver smukkere for hvert år, der går. Derefter gik han over til beretningen for det forløbne år. „Sølvsnoren“ trykkes i 1600 eksemplarer, og heraf udsendes 1350 gennem Avispostkontoret, ca. 100 uddeles til elever på skolen, medens de resterende benyttes af skolen. Der har vist sig en lille stigning i antallet af medlemmer. Problemet med sygeplejeelevernes stadige skiften bopæl har man søgt at løse ved så vidt muligt at sende bladet til deres hjemlige adresse. Det har vist sig, at denne løsning har givet lidt større stabilitet.

Derefter aflagde kassereren beretning om regnskabet. Her balan-

cerede indtægt og udgift med 4767,98 kr., og foreningens beholdning var (!) på 1863,55 kr.

På valg var denne gang: miss. A g e L u n d, Vejle, forstanderinde, frk. E s t h e r P e d e r s e n, Virum, og frk. D a g m a r B o r k, Haderslev. Alle tre blev genvalgt.

Revisorerne, konsulent D a m g å r d og fhv. boghandler S p l i i d, blev ligeledes genvalgt.

Under eventuelt drøftedes kontingentindbetalingen, der stadig er „det ømme punkt“, idet der hvert år må udsendes mange opkrævninger, og mange af disse desværre kommer uindløste tilbage. Der fremkom forskellige forslag til løsning af dette spørgsmål, og man overlod det til videre drøftelse i bestyrelsen.

Forstanderen takkede gamle elever for trofasthed mod skolen, og hermed var generalforsamlingen forbi.

*Fra
og
til*

ELEVKREDSSEN

EN OASE I STORBYEN

er Aftenhøjskolen i Bethesda, som nu igen lægger ud hver onsdag aften 11. okt.—28. marts. Københavnerne! her er lige noget for jer. Sikken et godt program med knagende interessante emner og de dygtigste foredragsholdere, der kan tænkes! Skriv eller ring til Bethesda, Rømersg. 17, K (MI 1717) eller skolens forstander Hans Røpke, Borgm. Godskesens Pl. 3, F (FA 3269), efter et og indmeld jer snarest!

BRYLLUPPER:

D. 1. juli viedes i Gærum kirke frk. Edith Carlsen (E 58) til diakonelev Poul Dannevig Jensen, Århus.

D. 4. okt. vies i Bording kirke frk. Marie Jensen (F 58) til maskinmester Johs. Hesselå fra Kibæk. Deres bopæl bliver Vulcanvej 12, Korsør.

Sidst i august viedes i Jægersborg kirke frk. Nanna Madsen (F 59) til stud. polyt. Arne Balslev.

I begyndelsen af september viedes frk. Liisa Nielsen (1957—58) til blikkenslagersv. Jørgen Jensen. Bopæl (iflg. dagsprssen) det kommende år: på cykel et eller andet sted i Sydeuropa! derefter: Grønland.

Søren Olesen 70 år

Med to par briller på næsen har jeg i dag siddet og stirret på et lille, lidt udvisket billede i skolens billedsamling, forestillende et bitte nus, bare en stor dreng, sikkert den alleryngste af Fårevejle Højskoles elevflokk vinteren 1908—09. Det bærer underskriften Søren Olesen, Giver.

Med kun ét par har jeg derefter kigget på et meget større billede, som er blevet set af adskillige hundredtusinder, fordi det i forskel-

Søren Olesen taler i F. H.s have

lige udgaver er gået igen i så at sige alle landets aviser. Også dette billede bærer underskriften Søren Olesen, men med tilføjjelsen fhv. indenrigsminister.

Ja, sådan kan det gå, når man starter på FH! Bindeleddet mellem de to billeder er i øvrigt et par gode, kloge og tænksomme øjne.

Historien er: (Altså) elev på FH 1908—09, lærereksamen Nr. Nissum 1913, samme år lærer på Horne Højskole, 1916 forstander for samme, 1929 lærer og senere viceskoleinspektør ved Hirtshals' skolevæsen, indvalgt (af Retsforbundet) første gang i folketinget 1945, indenrigsminister 1957—60.

En avis skildrer Søren Olesen sådan: Søren Olesen er livet igennem blevet mødt med tillid. Man vidste, hvor man havde ham, og

han gjorde ingen røverkule af sit hjerte. Han var fast forankret i sin kristne tro, vokset op i og præget af Indre Mission. Aldrig har han lagt skjul på, hvor han havde sit åndelige tilhørsforhold.

Som skolemand og som politiker har Søren Olesen anerkendt idealernes forpligtende magt over personligheden. Stilfærdigt har han arbejdet for det, han fandt ret, dybt overbevist om sandheden i ordene om, at retfærd ophøjer et folk.

Og nu i dag, d. 27. sept., fylder han 70, og hans første højskole hilser og hylder.

NY KASSERER OG SEKRETÆR I ELEVFORENINGEN

I referatet af generalforsamlingen mangler noget væsentligt: med stor majoritet (ikke én røst løftedes der imod) og med megen begejstring valgtes skolens nye lærer, B e n t D a v i d s e n, til den frem-

tidige modtager (forhåbentligt) af kontingent m. m. m. Og da der nu alligevel er titelinflation i vort land (alle danske høj-, efter-, landbrugs- og husholdningsskoleforstandere tørster vistnok efter at blive rektorer og alle disse udmærkede skolers lærere professorer), udnævner vi straks Davidsen til elevforeningens generalsekretær og administrationschef for vor forenings og vort blads verdensomspændende virksomhed. Velkommen til, Davidsen! Gutes Vergnügen!

Chefredaktøren.

INDRE MISSIONS HØJSKOLEKREDS, ÅRHUS,

mødes på KFUM, Klosterg. 37, onsdag d. 4. okt. kl. 20, hvor højskoleforst. K. Robert Hansen, Fårevejle, taler. Kaffebord. Afslutning v. bestyrer Holmsgaard, Sømandshjemmet. — Og onsdag d. 1. nov. med foredrag af højskolelærer N. Thing, Tommerup, over emnet: „Afrika — spændingens verdensdel“.

P. u. v. Jens Ganer.

KFUM OG KFUK I STORKØBENHAVN

I lighed med sidste år arrangerer KFUM og KFUK i Storkøbenhavn i samarbejde med en række højskoler en højskole-festaften mandag d. 13. nov. kl. 20 i KFUK's hovedforening i København, St. Kannikestræde 19.

Formålet med aftenen er dels at skabe en festlig sammenkomst mellem højskoleelever i København, dels at præsentere KFUM's og KFUK's storbyarbejde i København.

Af programmet kan vi allerede nu nævne: festtale af forstander P. Møller, Tommerup Højskole, en afdeling negro spirituals ved unge fra København, viser og sange ved seminarielæktor Frits Haase og publikum samt kaffebord med rig lejlighed til „snakken og hilsen“.

Man bedes medbringe højskolesangbogen samt 3,50 kr. til et forsøg på at dække udgifterne (heri medregnet kaffebordet).

NÆSTE OFFENTLIGE MØDE

på skolen bliver onsdag d. 11. oktober kl. 20. Sekretær, pastor J. o. h. s. L. u. n. d., D.M.S., holder foredrag: „Afrika i støbeskeen“, hvorefter en gæst fra Kenya i Afrika, lærer Richard Karanja K a n g' e t h e, får ordet.

I FORTEGNELSEN OVER EFTERÅRSHOLDET 1961

i augustnummeret har der under trykningen indsneget sig et par fejl: Nr. 37 hedder Anni Jensen og er fra Herlufmagle. Nr. 82 Grethe Friis Petersen er fra Halsted. Nr. 93 mangler helt; det er Gunhild Thomsen fra Rakkeby. Nr. 94 mangler efternavn; det er Kirsten Thomsen fra Sdr. Harritslev.

Nyt fra den økonomiske front

Sygeplejeelever — nuværende og vordende — hør her!

Mellem finansministeriet, Dansk Sygeplejeråd, Sygehusforeningen i Danmark og Københavns Hospitalsvæsen er der sluttet en ny overenskomst vedrørende sygeplejeelevers ansættelsesforhold. Vi tillader os at aftrykke § 2:

„Under uddannelsen ydes løn efter følgende regler:

Stk. 1. Forskolen:

Der ydes ikke løn, men den af eleven faktisk afholdte betaling for forskole på sygeplejehøjskole refunderes i løbet af den videre uddannelse således:

Ved forkursets begyndelse udbetales et beløb svarende til forskoleafgiften med fradrag af fuld statsstøtte. Det eventuelt resterende tilgodehavende udbetales med halvdelen ved udgangen af 2. elevår og halvdelen ved udgangen af 3. elevår. Det er en betingelse for udbetalingerne, at eleven stadig er i tjeneste på forfaldstidspunktet.

Stk. 2. Forkursus:

Der ydes ikke løn, men eleven modtager uden betaling kost, logi og tjenestedragt.

Stk. 3. Under den 3-årige uddannelse andrager lønnen:

1. år	5.040 kr.
2. år	5.280 kr.
3. år	5.760 kr.

Ovennævnte lønninger, der betragtes som fastsat pr. 1. april 1958, reguleres i overensstemmelse med reglerne i tjenestemandslovens §§ 87 og 88.

Endvidere ydes fri tjenestedragt.“

Med andre ord: Under forudsætning af, at man fortsætter uddannelsen, er fra nu af ophold på sygeplejeskole blevet gratis — og sygeplejeelevers løn under den 3-årige uddannelse er steget til omtrent det dobbelte, nemlig 420 kr. månedligt det første år, 440 kr. månedligt det andet år og 480 kr. månedligt det sidste år, hvorfra går kost og logi.

ADRESSEFORANDRINGER

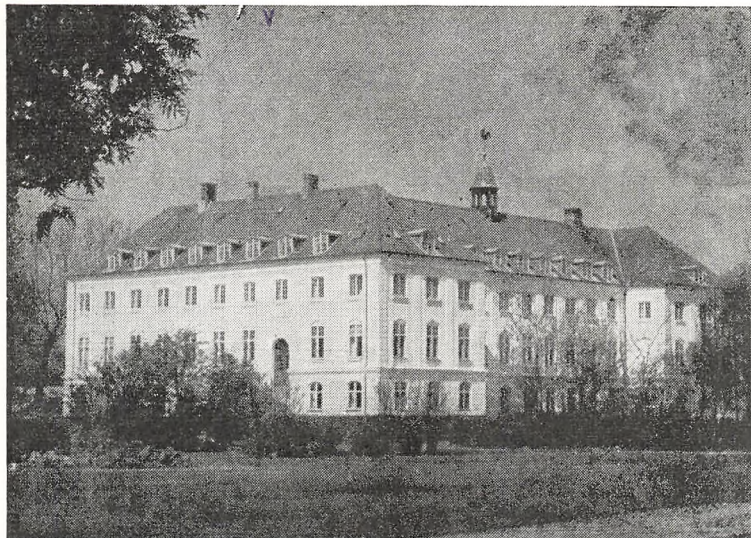
S 56: Inge Stendys, Diget 16/4/mf Glostrup.

S 54: Else Sørensen, Virumvej 125², Virum.

55—56: Ulla Harvendel, Klostergade 26², Slagelse.

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening (Giro nr. 8701)

Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen

 Sølvsnoren
Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

51. årg.

Oktober 1961

Nr. 10

VORE GODE GERNINGER

Af sygeplejelærerinde, frk. Lilly Frederiksen

Katastrofal mangel på diakonisser

Mon vi ikke er en del, der fik et skub, da dr. L. J. Koch for nogle uger siden skrev om »Diakonissestiftelsen foran katastrofen?« Jeg gjorde i al fald. Jeg har altid respekteret diakonisser og har gode venner iblandt dem, men har hidtil nærmest tænkt: »Ja, det er jo udmærket med diakonisser; men på mig virker det nu lidt kunstigt, for ikke at sige pralende, sådan at stille sit tjenersind til skue«. Og som så mange andre kristne sygeplejersker har jeg ment, at det var *mindst* lige så vigtigt, at der på vore almindelige hospitaler og i hjemmesygeplejen var mennesker, der øvede deres gerning med kristent tjener-

sind — som det, at tilgangen til Diakonissestiftelsen fortsatte. Trods interesse for sagen har jeg altså hidtil ment, at problemet: »katastrofal mangel på diakonisser« ikke kom mig ved. Men netop på det punkt bragte L. J. Koch's ord mig i usikkerhed, og usikkerheden med hensyn til, om det kom mig ved, førte så naturligt til, at jeg prøvede at rette mig efter de afsluttende ord: »Og bed så Gud om at vise, hvad du kan gøre!«

En sådan bøn kan imidlertid blive farlig for den »fred og ro«, man så gerne vil bevare, når det gælder andres vanskeligheder; jeg har siden ikke kunnet blive fri for at tænke »diakoni« og føler nu en forpligtelse til at dele mine slet ikke afklarede tanker med dem, der på dette felt er mig nærmest: denne skoles nuværende og gamle elever — vel vidende, at andre har langt større indsigt i og forståelse af de mangesidige problemer, som diakoni rummer.

Det første, der blev pillet ved, var min teori om, at det skulle være mere »ydmygt« at tjene uden at »skilte« med det. Skulle der i dette selvforsvar ligge gemt en angst for at blive engageret 100 % i tjenesten — eller en ubevidst, måske halvt bevidst fornemmelse af, at mens en diakonisses tjenende færd er en selvfølge — noget, man har krav på hos hende — så er det nu mere påfaldende og glørværdigt, hvis et ganske almindeligt menneske gør »mere end sin pligt« over for andre mennesker? Med disse overvejelser fik det med »praleriet« en anden adresse end diakonisserne! Der faldt første skanse.

Så var der det med, at det er *mindst* lige så vigtigt med almindelige kristne sygeplejersker som med diakonisser; dette »mindst« var jo et forklædt: det er *mere* vigtigt med de almindelige. — Også denne tankegang har jeg måttet tage op til revision. Ganske vist mener jeg stadig, at der øves en kristen tjeneste af almindelige sygeplejersker, ja, der er nogle, om hvem jeg synes, at deres sygeplejeuniform egentlig er en diakonissedragt, fordi de er så helt ét med deres arbejde for og blandt mennesker. Men — har jeg dermed bevist min påstand om, at det skulle være af mindre betydning, at diakonissernes antal øges? Jeg har en stærk fornemmelse af, at det har jeg ikke; at almindelige sygeplejersker har en større berøringsflade med mennesker, kommer jo blot af, at der er flere sygeplejersker end diakonisser; så det argument duer heller ikke.

Hvad er det da, der gør, at jeg ikke kan blive fri for at beskæftige mig med påstanden om den »katastrofale mangel på diakonisser«? Er katastrofen større, når det gælder mangel på diakonisser end paa almindelige sygeplejersker?

Hvem har hjælp behov - og hvem hjælper?

Mine tanker har samlet sig om to spørgsmål:

For det første: Hvad er det, mennesker i dag trænger til, når de er i nød?

Er der noget ved den på mange måder udmærkede velfærdsstat, vi lever i, der gør, at visse former for skjult nød får særlig gode vækstbetingelser netop under den relativt pæne facade, som de fleste er i stand til at gemme sig bag? Er der mange flere, end vi aner, der »søger en næste«, søger, men aldrig ser andre end dem, der går forbi? Er der mon?

For det andet: Hvem er bedst rustet til at yde hjælpen?

Har diakonissen større muligheder end vi andre for at komme mennesker til undsætning i deres nød? Er det en hjælp for den, der søger en næste, at diakonissedragten i sig selv er et tilbud om hjælp — af enhver art? Er hun mere fri til at øve en tjeneste end den, der øver sin tjeneste i et verdsligt job? Giver fællesskabet med søstre i arbejde, bøn og gudstjeneste hende større styrke end den, der arbejder »alene«, i reglen får?

Er diakonisserne med andre ord bedre rustet end de fleste til at lytte sig frem til »kaldesignaler« bag facaden og bringe hjælpen til de nødstedte?

På det første spørgsmål tror jeg, at svaret må blive: ja, der er flere ensomme, famlende, ulykkelige, lidende mennesker bag de pæne facader end de fleste aner.

På det andet spørgsmål er svaret ikke et helt så klart og tydeligt ja, for der øves jo vitterligt kristent barmhjertighedsarbejde af andre end diakonisser, men alligevel! Er de, der gør det, i al fald ikke meget få i forhold til nøden? Og er ikke både vi, der prøver at bringe hjælpen — hvis vi gør det — og de, der rækker efter hjælpen, fristede til at lade den egentlige skjulte nød uomtalt? Vi mener måske, at et bæger koldt

vand i en eller anden form taler jo da for sig selv, og man skal jo passe på ikke at blande kontant og åndelig hjælp sammen! Ja, der er sagt meget rigtigt om det nytteløse i at prædike for tomme maver og det forkastelige i at tvangsindlægge folk til en andagt, fordi de sagde ja til en kop kaffe. Men disse rigtige påstande kan blive noget, vi gemmer os bag, for at undgå at blive for alvor engagerede i den tjeneste, der gælder *hele* mennesket. Vi véd, at det er rigtigt, at vi skal yde en tjeneste blandt mennesker, der trods megen forsorg i mange tilfælde »fryser« af mangel på omsorg. Det er jo vores bestemmelse at vandre i de gode gerninger, som forud er beredt; men *hvis* vi gør det — og hvor mange af os gør det? — bliver det så klart for mennesker, at det ikke er *vore* gode gerninger, de er genstand for, men at vi blot er som »bybude«, der bliver sendt ud alle vegne med gaver fra én, der er rig på gode gaver, men som behøver mennesker til at bringe dem ud? Får nødstedte mennesker gennem os øje på gavens giver? Vi husker jo formaningen: »At de må se jeres gode gerninger og prise jeres fader, som er i himlen«.

Der ydes i dag megen værdifuld hjælp også af mennesker, som siger sig fri for kristne motiver til deres indsats, og værdien af den hjælp skal der så sandelig ikke sættes spørgsmålstegn ved. Tværtimod skal den få os til beskæmmet at bøje hovedet i bevidsthed om, hvor ussel vores egen indsats er. Men den skal måske også få os til at besinde os på, om vi, som er »lemmer på Kristi legeme«, altså dem, gennem hvem hans gerninger skal gøres, om vi ikke er og længe har været fristede til blot at være med i den humanitære hjælp — dér, hvor der ikke er tale om, at hjælpen er en håndsrækning fra alle gode gavers giver. Kirkens Korshærs chef, *Haldor Hald*, siger om Jesu undergerninger og vore gode gerninger således: »Undergerningerne var »tegn«, som for den, der evnede at se og høre, bragte bud om Guds magt og kærlighed, og Jesus ønskede, at de skulle virke på den måde. — Synes der at ligge en dobbelt hensigt med gerningerne, betyder det ikke, at de er uægte gerninger. Den dobbelte hensigt skyldes ene og alene, at det er Jesus, der gør gerningerne, eller hvor det drejer sig om disciplenes gerninger, at de gør dem som Jesu disciple. *Gerningerne beholder deres dennesidige værdi, enten man får øje på afsenderen eller ikke; men hele den tiltænkte gave modtages først, når gerningen opfattes som »tegn«.*

Om at feje for sin egen dør

Hvis disse overvejelser er rigtige, skulle det måske være ligetil at drage denne slutning: Så må vi altså have flere dia-

konisser, for de er jo åbenbart helt skikkede til at færdes blandt de mennesker, der ellers forgæves søger en næste, og man kan jo ligefrem af diakonissernes dragt se, at de ikke er ude i eget ærinde.

Men så ligetil er svaret ikke for mig; i forsøget på at vinde klarhed i dette spørgsmål har jeg nogle gange læst Haldor Halds: »Diakonien i ny-testamentlig belysning«; også Haldor Hald berører spørgsmålet om den organiserede diakoni uden dog at komme ind på »katastrofen« i forbindelse med diakonisse manglen. Det synes at være et problem, som ikke så let lader sig løse og er måske heller ikke et *isoleret* problem. Vanskelighederne i forbindelse med den organiserede diakoni er åbenbart så store, at heller ikke de, der har størst indsigt i dem, kan se vejen ud af dem. For en udenforstående synes det helt umuligt; jeg har i al fald måttet opgive at fremsætte en mening om problemet diakonisse manglen, selv om mine tanker stadig beskæftiger sig med problemet: organiseret næstekærlighed eller, som det også kaldes, »tjenestens embede«. Her kan jeg ikke komme til klarhed; men under forsøget på at »tænke diakoni« er mine tanker blevet ført ind på spørgsmålet om den kristne menigheds og min egen stilling til den *individuelle* diakoni, og det er vel rigtigt også her først at feje for sin egen dør. *Måske er det alle os, der har indrettet os i en behagelig tilværelse uden at være generet ret meget af dem, der »søger en næste« — måske er det os, der hindrer en sund og naturlig vækst også af den organiserede diakoni, fordi den individuelle diakoni egentlig er os et fremmed problem.*

Kan det tænkes, at vi har gjort den lutherske kaldstanke til en sovepude, så vi mener, at når vi bare pligtopfyldende passer vort daglige arbejde og som regel går i kirke om søndagen, så har vi vort på det tørre? »Jeg i mit kald og stand min Gud og Fader kan tilbørlig dyrke«, synger vi. Er denne befriende forkyndelse af, at det at leve kristenliv er uløseligt knyttet til det at leve et ganske almindeligt menneskeliv, er den af os blevet misforstået derhen, at den giver os frihed til bare at tænke på os selv og dem, der naturligt hører sammen med os? Har vi, når det gælder tid, kræfter og penge, lagt et betryggende budget, så vi ikke risikerer de uforudsete udgifter, som et forpligtende fællesskab med andre end vore egne så let kan føre til? Er der også dér, hvor vi færdes, mennesker, der lever i »skjult nød«, mennesker, der som manden, der var faldet blandt røvere, søger en næste? Og er vi i vores selvoptagethed og fortravlethed blandt dem, der går forbi? Har vi misbrugt »et kristent menneskes frihed« til at gøre os fri, så vi selv bestemmer grænserne for det fællesskab, vi vil være med i?

Hvor meget kan der forlanges af os?

Haldor Hald siger i den før nævnte afhandling: »*Diakonien afspejler Guds sindelig overfor verden*«. Det, der satte mig i gang med disse betragtninger, var jo den krise, som den *specielle* diakoni er og længe har været inde i. Rammerne om dette »tjenestens embede« trænger sikkert til revolutionerende ændringer, men det problem er som nævnt for mangesidigt til, at jeg tør fremsætte ændringsforslag. Derimod er jeg sikker på, at mange med mig bør gå ind under en selvbesindelse, når det gælder den *individuelle* diakoni. Mon der er en sammenhæng mellem mange menneskers vankundighed, når det gælder Guds sindelag over for verden, og vores — den enkeltes — mangel på gode gerninger? Vi *véd* jo — for vi er jo lutheranere — at gode gerninger ikke kan komme os selv til gode på nogen måde; men *véd vi også, at de alligevel skal gøres* — også, når der klæber æresyge og andet ondt ved den, der prøver at gøre dem? Eller er vi blevet så vant til at høre ordene: »Sandelig siger jeg jer: hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre, det har I gjort imod mig, og hvad I ikke har gjort imod en af de mindste, har I heller ikke gjort imod mig« — så vi faktisk er enige med *Pär Lagerkvist*, når han lader Ahasverus slutte med at sige: »Hvorfor tvinger du mig altid til at tænke på dig. På, hvorledes du kom dér i gaden slæbende på dit kors. Hvad mærkeligt var der ved det. Jeg boede jo i den gade og havde set det utallige gange, lige siden jeg var barn. Hvordan skulle jeg så kunne fæste mig så meget ved det — lægge mærke netop til dig. Hvis man bor i en gade, hvor mennesker stadigvæk kommer slæbende på deres kors, hvordan skal man så kunne lægge mærke til, at en dag er en af dem Guds søn. Hvor kan du forlange det? Du forlanger for meget. Du er for ubarmhjertig mod mig. Du stiller for store fordringer til mig«.

Er vi inderst inde enige med Ahasverus? Er det sandheden om os, at vi svigter, når det gælder *tjeneste*?

Hvad skal vi da gøre? Vel først erkende, at dette er vores situation og så bede Gud *skabe* de helliges samfund af os, som befinder os vel inden for isolationens jernring, mens ensomme udenfor »søger en næste«, — og så risikere at blive bøn hørt!

Niels Dael udtrykte engang det centrale i kristenlivet således: »Først får du alting — fuldstændigt — så kræves der uendeligt meget af dig«. Måtte sandheden i dette blive levende for os!

Lilly Frederiksen.

FRA SKOLEN

Siden sidst — har vi været på besøg hos vor rare nabo, Ubberup Højskole, hvor vi gæstfrit blev modtaget af forst. Frandsen og frue og tilbragte nogle hyggelige timer i kammeraters lag og dertil fik Islandsforedrag af forstanderinde, frk. Josephsen og optræden af højeste litterære karat tilrettelagt af lærerinde, frk. Haugaard. Ligeledes har vi haft off. møde med sekretær J. H. S. Lund, D.M.S., og skoleinspektør R. K. Angethe, Kenya, som talere. Begge lagde os Afrika på hjerte.

Mens dette læses skulper forst. om i en båd et eller andet sted i Atlanterhavet i nærh. af Færøerne. Red. véd, at de spekulerer meget på, om man nu også bestiller noget hjemme på skolen, eller man benytter hans fravær til bare at „sidde den af“ i skolens hygge kroge — som nu de to på billedet, der har gemt sig i nichen mellem „Mikkels Hule“ og strædet af samme navn!

VIGTIGT!

Kære allesammen! Med dette nr. følger et girokort til indbetaling af kontingent for indeværende år (1961—62). Man fastsætter selv dets størrelse, men — mindst 5 kr. Og nu beder vi jer så mindeligt — nærmest tigger og trygler — om, at I vil ekspedere girokortet nu. Af to grunde: 1) Kassen er tom — vi kan ikke betale, hverken trykkeri eller postvæsen, før vi får kontingentet! 2) Den nye kasserer er fuld af glad forventning m. h. t. det job, han har påtaget sig — skuf ham dog ikke, det arme menneske!

*Fra
og
til*

ELEVKREDSEN

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

stævner sammen i Hjallerup Missionshus lørd. d. 28. okt. kl. 20, hvor lærer Axel Nielsen, Haslev udv. højskole, taler: „Linjer i vor tids litteratur“ — og lørd. d. 25. nov. kl. 20, hvor højskoleforst. A. Kristensen, Nr. Nissum, taler: „Går det an at tro på Gud i en atomtid?“ Alle er velkomne! P. u. v. Tage Sanden.

BRYLLUP

D. 24. okt. viedes i Raklev kirke sygepl., frk. Birthe Stein Pedersen (s. 1952) til ingeniør Donald R. Geijsbeck, Seattle, Wash., U.S.A. Det kan der komme ud af at tage på udvekslingsrejse til Amerika på fagets vegne! Hjerteligt til lykke!

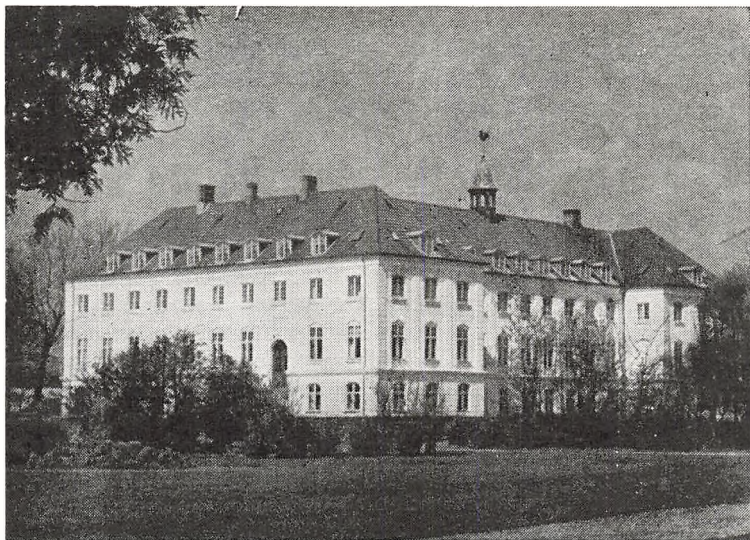
FAREVEJLEKREDSEN PÅ FYN

samles søndag den 19. november kl. 14,30 på KFUM, Skibhusvej 142, Odense. Missionær Christensen, Odense, har lovet at tale. Velkommen, alle gamle færevejleelever! P. k. v. Johs. Madsen.

ADRESSEFORANDRINGER

E 59: Birgit Møller, Stormgade 85, Esbjerg.
 55—56: Birgit Nørgård (f. Koch), Kabbelejevej 16 st., Brønshøj.
 56—57: Helen Andersen, Døvergade 201, Kbh. S.
 53—55: lærerinde, frk. Anni Petersen, Skolegade 3, Otterup.
 57—58: Ulla Marker, Statshosp., Vordingborg.
 S 57: Anna Margrethe Filskov, Statshosp., Viborg.
 56—57: Margit Schmidt, Statshosp., Augustenborg.
 56—57: Kirsten Andreason, Vestergade 40, Tølløse.
 S 53: Gerda Obel, Mågevej 33, Viborg.
 S 56: Vibeke Jepsen (f. Christiansen), Uge pr. Tinglev.
 S 54: Inger Pind, Colbjørnsensgade 272, Kbh. K.
 S 54: Karen E. Nørkjær, c/o Karl Skov, Øster Bording st.
 57—58: Ase Godiksen, Amtssygehuset, Ålborg.
 S 35: Esther Lund, Præstegården, Østermarie.
 57—58: Karen Clausen, Statshosp., Hviding.

*Udgivet af Færevejle højskoles elevforening (Giro nr. 8701)
 Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen*

Solvsnoren

Medlemsblad for Fårevejle Højskoles elevforening

51. årg.

November-december 1961

Nr. 11-12

»FRYGT IKKE«

En lille episode fra vor Færørejse. Jeg står i entreen hos en mand, som har en vanskelig gerning under vanskelige vilkår. I hjørnet står hans fjeldstav — han tager den frem og viser mig den. Der står skåret med tydelige bogstaver på den: Frygt ikke!“ Det var, hvad han støttede sig til.

En fjeldstav på Færøerne bruges af bønderne på vandring i fjeldene under eftersøgningen af fårene. Den må være så lang, som hånden kan række op; og stærk må den være — for den skal kunne sættes foran én og kunne tage kroppens vægt under nedstigning ad stejle fjeldsider, og den skal kunne gå i bund under færden over „myrerne“, de sumpede strækninger — og den skal kunne nå ned til et får, som er faldet ned og skal hjælpes op, idet den med sine særlige beslag vikles ind i dets lange uld.

Vi skal ikke alle ud i de færøske fjelde og bjerge får — men vi

har et liv at leve og en vej at gå — på forskellig måde ad bratte lier og over sumpe. Og en gerning fik vi at øve, som stiller krav.

Men der er rakt os en stav, hvorpå der står: „Frygt ikke!“ Den trykkes os påny i hænde hver jul med evangeliets ord: „Frygt ikke, der er født os en frelser — det er Kristus!“

Den vil vi så også nu påny gribe i tro og med tak. Med den vil vi gå ud af det gamle år og ind i det nye. Med den i hånd skal vi ikke falde på de bratte skrænter — ikke blive stikkende i hængedyndet — ikke køre fast i vor gerning. For den er så stærk, at den ikke bryder sammen. når vi skal ned ad, og vi hviler på den med hele vor vægt. Den er så lang, at den går i bund, når vi skal over sumpene. Og den rækker til alle det daglige livs gøremål, også til en vanskelig gerning, hvor vor hjælpeløshed daglig bliver åbenbar.

Lad så ikke den gode stav: „Frygt ikke!“ blive stående i entreen som en luksugenstand, vi ser på, hver gang det bliver jul, men tage den i hånd og gå ud i hverdagen med den.

Og hermed ønsker vi så alle „Sølvsnoren“s læsere, Fårevejle Højskoles gamle elever og medarbejdere og alle vore øvrige venner en velsignet jul og et godt nytår.

Mette Kirstine og K. Robert Hansen.

FRA SKOLEN

Som De vil kunne læse andetsteds i bladet, har vi måttet undvære vort forstanderpar i 5 uger, siden „Sølvsnoren“ sidst udkom; af den grund bliver det mig, der denne gang vil fortælle løst og fast om livet på skolen i den forløbne tid — det er jo ikke så let at følge med i dagliglivet på skolen, når man sidder på nogle små øer ude i Atlanterhavet.

At vi som sædvanligt slider i det på begge sider af katederet, kommer jo ikke som en overraskelse (nogle elever synes endda, at der bliver mere og mere at bestille, alt som tiden går!); men alligevel bliver der tid til at dyrke kammeratskabet på en god og fornøjelig måde.

Kort efter forstanderens afrejse havde vi besøg af forstanderinde frk. Magnusson fra Sundhedsstyrelsen, som ledsagede et team på 5 hollændere — 2 læger og 3 kvindelige højtstående pædagoger — som bl. a. skulle studere den danske sygeplejeuddannelse. Det blev virkelig nogle festlige timer, vi tilbragte med vore gæster, som på kort tid syntes at opnå at forstå værdien af, hvad den danske folkehøjskole har at give til dansk ungdom, der vil uddannes til

»Sorø« er forvandlet til »sundhedsbar«

sygeplejersker; og det varmede os om hjertet, at frk Magnussen helt og fuldt understregede denne værdi for vore gæster.

En anden af vore oplevelser var, at en af „Mikkel“s litteraturtimer blev forlagt til et aftenforedrag i forsamlingshuset, hvor rektor Tolderlund-Hansen talte om: „Var Jesus kommunist?“ udfra Hans Kirks forfatterskab. Måske var det for nogle af vore elever lagt an på et lidt for højt plan; men vi var enige om, at det blev en god aften.

Vore medarbejdere og elever har fundet ud af, at det den 1. nov. var 10 år siden, at Fårevejle Højskole begyndte som sygeplejehøjskole, og så skulle der festes. Vi manglede naturligvis festens naturlige midtpunkt — forstanderens — men så meget mere „gik det ud over L. F., „Mikkel“ og mig selv. Ved et festligt middagsbord fik vi overrakt blomster og frugt, og en sang, forfattet til dagen af Jytte Nielsen, blev sunget under stor jubel. Vi var ærlig talt meget overraskede og beskæmmede over den megen virak.

Et par dage efter løb vores traditionelle Københavnertur af stabelen. Vi så de kgl. receptionslokaler på Christiansborg og Otto Mønstedts fabrik. Fabrikken var hypermoderne, omvisningen fortrinlig, og besøget afsluttedes med en dejlig kop kaffe. Både frokosten og middagen spistes i vort sædvanlige tilholdssted, KFUK's festsal. De tre timer, der var afsat til „strøgtur“ gik hurtigt, og aftenen tilbragte vi i „Det kongelige Teater“ til „Swedenhielms“. Vi havde håbet, at programmet bød på noget endnu bedre, men alene det at være i „Det kongelige“ er jo en oplevelse for dem, der aldrig før har været der.

„Mikkel“s fødselsdag blev sammen med de øvrige fødselarers

fejret en lørdag aften med „Skærmydsler“, og „Mikkel“ måtte gå i forstanderens sted som professoren, og det blev det jo ikke kedeligere af.

D. S. R.s formand, frk. Maria Madsen, har også denne gang gæstet os, og den ene lattersalve efter den anden lød op fra foredragssalen. Hvad mon det egentlig er, hun fortæller? — Hun formener os „gamle“ adgang, så vi kan jo bare gætte.

Tre danskhold har optrådt med hvert sit skuespil; vi har set „Søstrene på Kinnekullen“, „Aprilsnarrene“ — og vores lærer Bent Davidsen havde premiere som instruktør, og det lover godt for fremtiden — og endelig „En fallit“ af Bjørnson; for dette og det første var „Mikkel“ instruktør. Danskeleverne går op i opgaverne med stor energi og dygtighed, så tilskuerne fik tre gode aftener ud deraf.

Afslutningen på denne epoke var forældredagen med en glædelig og helt overvældende tilslutning — ca. 90 gæster. Vi måtte rykke ned i gymnastiksalen, og dog kneb det med pladsen; men trods det kunne vi mærke, at forældrene var glade for dagen. Den ellers triste gymnastiksal var ved hjælp af flag, lys, gran og festligt dækkede borde kommet til at se helt godt ud, og efter kaffen talte forstanderen.

Derefter fortalte jeg om sygeplejeuddannelsens mål og midler, og forældrene gik så rundt til lærerne og beså desuden, hvad vi havde i skolestuerne af udstillinger. I „Herlufsholm“ var kemi- og anatomiundervisningsmaterialer fremlagt; i „Læsestuen“ var der en dekorativ udstilling af ting forarbejdet i beskæftigelsesterapi-timerne, og endelig var der i „Sorø“ en stor ernæringslæreudstilling, hvis motto var: „Slægtens sundhed skal sikres“. Forældrene — især mødrene — var virkelig imponerede.

Efter middagsmaden gik „Søstrene på Kinnekullen“ igen over scenen, opført af eleverne med stor sikkerhed, præcision og alvor. Den lydløse stilhed i salen fortalte, at det lykkedes til fulde.

Varmemester Holm takkede på forældrenes vegne for en god dag, og derefter sluttede L. F. aftenen over et vers fra 5. Mosebog, 31. kap.: „Herren er den, som går foran dig, Han vil være med dig; Han skal ikke slippe dig, du skal ikke frygte og ikke være bange“.

Og så er der kun tre uger tilbage, inden vi igen skal sige farvel til dette hold, og vi kan ikke begribe, hvor tiden er blevet af.

A.P.

10 år på Fårevejle Højskole

eller — nyt foryngelsesmiddel anvendt med held!

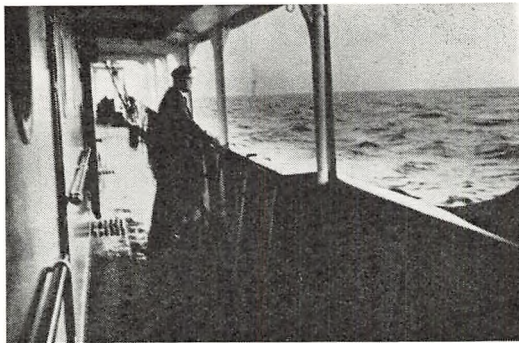

Sådan så vi ud, da vi startede 1. november 1951 — eller før brugen!

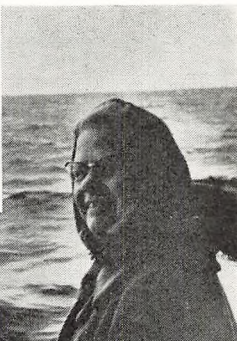

Sådan ser vi ud 1. nov. 1961 — eller: efter brugen. NB: Vi er blevet mindst 10 år yngre og flere

Vor Færørejse

En endnu uknækket
forstander

„Og hun som lo —“

Færøerne havde trukket os gennem lang tid. Ca. 50 færøske elever gennem de nu 10 forgangne år her på Færevejle Højskole havde bragt det færøske folk og land ind på livet af os på en sådan måde, at vi måtte se og opleve det.

Og så en dag kom en kokret indbydelse. „Kirkjuliga Heimamission“ skulle have årsmøde i Thorshavn i begyndelsen af november, og i samarbejde med „Kirkelig Forening for Indre Mission i Danmark“ blev det så til, at jeg skulle tage derop og repræsentere Indre Mission i Danmark — i øvrigt sammen med indremissionær Emil Johannesen, Vilbjerg — og i forbindelse med mødet rejse rundt på øerne til så mange bygder, vi kunne nå. Vi sagde naturligvis ja og tak til.

Og dagen kom — den 13. okt. Vi skulle tage turen derop med det gode, gamle skib „Dronning Alexandrine“ (D.F.D.S.). Og i tillid til, hvad jeg havde læst i Børkop Højskoles elevblad, hvor kollega Edvard Jensen i sin tid havde beskrevet sin tur til Færøerne, stillede vi på „Larsens Plads“ i København. Men se, om der var nogen „Dronning“, og bedre blev det ikke, da jeg henvendte mig til et par „guldtressede“ herrer, som meddelte, at rede på, at jeg ville med „Dronningen“, og at de derfor måtte se rede på, at jeg vinlle med „Dronningen“, og at de derfor måtte se at få hende lagt ned igen, henviste de os til — „Asiatisk Plads“ på Christianshavn. Lidt tvivlende begav vi os dertil og fandt ganske rigtig vor „Dronning“, og efter at have forvisset os om, at man ikke sejlede til Asien med os, men ud i Nordatlanten, tog vi bolig i det anviste kammer.

Atlantehavet og efterårsstorme står ikke så godt til hinanden;

men vi mere end overlevede både oprejse og — lad os straks berolige mulige tvivlere — også nedrejsen. Vi havde en strålende rejse trods alle „buler“ på havet. Kun én gang var jeg ude i det i et anstændigt blad ubeskrivelige — min kone hjalp mig, hendes trofasthed svigtede heller ikke nu!

Grunden til den for en forstander og på en søndag lidt uværdige situation var nu ellers god og reel nok. Klokkeren 10 havde jeg holdt ordinær dansk „højmesse“ i 1. klasses rygesalon under voldsom slingerage et sted mellem Kap Lindesnæs og Shetlandsøerne under god tilslutning fra passagererne og holdende mig til et skab som alter. Helt eftr ritualer gik det nu ikke: kun én salmebog fandtes, og menigheden var ude af stand til at rejse sig på de behørigte steder. Mange samtaler som frugt deraf og en gevaldig søndagsmiddag ovenpå knækkede forstanderen — dog kun for nogle minutter, som forbigås i tavshed; sine ofre skal man som bekendt ikke tale højt om.

65 timer ombord — og så dukkede de dejlige øer frem af disen, og snart lå vor „Dronning“ fast bundet ved kajen i Thorshavn. Strålende modtaget blev vi af chefen for statens skibstilsyn Sofus Sivertsen og frue (Anni Sivertsens forældre, efteråret 60), hos hvem vi boede vidunderligt både før, ind imellem og efter vore rejser ud til byggerne.

Straks næste dag tog vi fat på programmet, som efterhånden kom til at omfatte 17 gudstjenester, 6 møder og et foredrag i radioen — så vi dovnede ikke, heller ikke var vi bare turister. Rejseplanen, som af gode færøske grunde ikke kan lægges forud, idet vejr og vind, storm og strøm bestemmer farten her, og bekendtgørelser af møder og gudstjenester foregår fra dag til dag dels gennem skolebørn, dels gennem utvarpet (radioen), kom til at se sådan ud:

16.-10.: Som det første og naturligste besøgte vi Færøernes højskole i Thorshavn og blev vel modtaget af forstanderen, lagtingsmand Marius Johannesen og frue, som foreviste os deres nybyggede skole. At vi kom fra en sygeplejeskole, og at jeg som student på Regensen boede på Finsens værelse, glemte vi ikke og valfartede derfor også til Finsenmonumentet ved rigsombudsmandens bolig. Niels R. Finsen er jo født

Indsejlingen til Thorshavn

*Dronning
Alexandrines
hospital
i Thorshavn*

1860 i Thorshavn, hvor hans far var „landfoged“. Hvor mindsteningen nu står, har han leget som barn og engang som ung mejslet sit navn ind i klippen; at „hans livsgerning prægede det dybt i alle hjerter“, ved vi og står der på mindepladen. Ligeledes gik turen naturligvis til „Dronning Alexandrines Hospital“, hvor vi blev meget elskværdigt modtaget af forstanderinde frk. Michelsen og sygeplejelærerinde fru Johannessson og fik en god samtale om problemerne og sygehuset forevist fra kælder til kvist.

18.-10.: Om natten med „Dronningen“ til Suderø. Landede i Trangisvåg havn. Boede hos indremissionær Clement Eliassen, holdt gudstjeneste i Tverå kirke om aftenen, men måtte konkurrere om menigheden med „Leif Øssurson“, bygdens andels-trawler, der netop kom hjem fra Grønland med 40—50 af bygdens mænd, så „alle“ skulle til kajen for at tage imod, naturligvis.

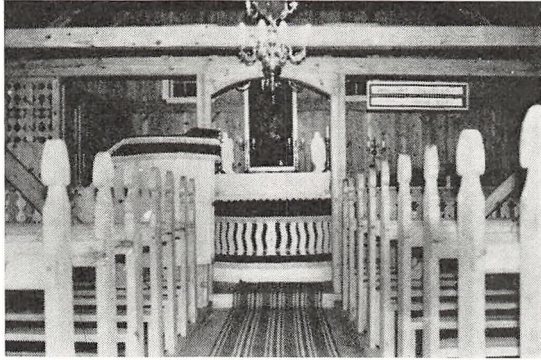
19.-10.: Gudstjeneste i Famién kirke (på vestsiden af Suderø), der rummer det førstsyede færøske flag (1919).

20.-10.: Til Våg, boede hos sognepræst Johan Weihe, dumpede lige ind til konfirmandfest i præstegården varende fra kl. 18

Trangisvåg

Porkere kirke

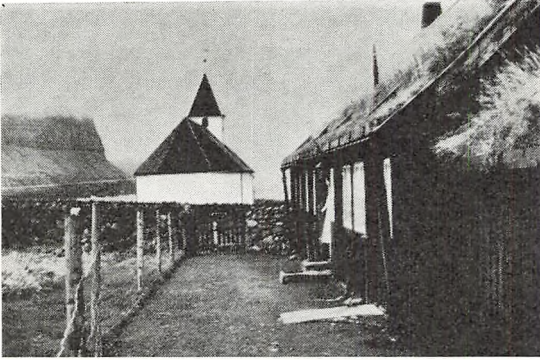
til 24 — de kan, de færinger! Søndagsgudstjeneste i Våg og i Porkere kirke. Da der var „stormvarsel for farvandene omkring Færøerne“ måtte vi blive nogle dage længere end beregnet. Men Våg præstegård var et vidunderligt sted at „blive vejrfast“, som det hedder.

25.10.: Kl. 6 om morgenen ombord i „Smiril“, der skal føre os tilbage til Thorshavn, men ingen afsejling før kl. 9, da man ikke tør forcere de 52 blinde skær ved Våg fjords munding. Denne forsigtighed beroligede os for hele resten af tiden. På grund af storm fra sydøst måtte vi gå vest om Lille og Store Dimon, Skuø og Sandø og snige os langs med Kirkeboenæs.

Er man forstander eller ikke?

26.-10.: sejlede vi i det dejligste solskinsvejr til Norderøerne. Rigsombudsmanden havde velvilligt stillet sin båd „Thorshavn“ til rådighed for vor ekspedition. På særlig farlige strækninger blev forstanderen naturligvis sat til at styre. Så gik det forbi Eystnes, Mjovanes, Bordø Næs ind imellem Kalsø og Kunø, op gennem Haraldssund mellem Kunø og Bordø for så at runde Mulin og stå ind i Kvannesund mellem Bordø og Viderø. — Hvad der slog os på denne rejse — hele tiden seende ind mod de stejle fjelde, de smalle strimler af opdyrket jord foran og de større eller mindre halvmåneformede run-

Viderejde kirke
og præstegård

dinge ind imellem fjeldene, hvor en lille bygd på en tre til ti huse havde lagt sig — var, at der ikke få steder blev udpeget for os sådanne rundinger, hvor en bygd havde ligget; nu var stedet forladt. Skard f. eks. Hvorledes gik det til? Jo, en dag i 1920'erne var alle bygdens mænd på hjemmefiskeri — storm overraskede dem, alle omkom, og kvinderne måtte flytte. — Målet for vor rejse var Viderejde, Færøernes nordligste bygd. De fem km fra kajen til bygden foregik på ladet af øens eneste bil i selskab med blodigt grindekød fra det sidste grindetdrab i Klakksvig. Hos sognepræst Jacob Magnussen og frue under den gamle præstegårds græstørstvæg ved foden af Færøernes næsthøjeste fjeld (Villingadalsfjall) tilbragte vi 3—4 gode dage. 2 gudstjenester, 2 møder i skolen og et ungdomsmøde i præstegården blev det til — med en mødeprocent på 50—75 af den til folkekirken hørende befolkning! En vækkelse var så sent som i det forløbne forår gået hen over egnen.

30.-10.: Med „Masin“ til Klakksvig — med møde på KFUM.

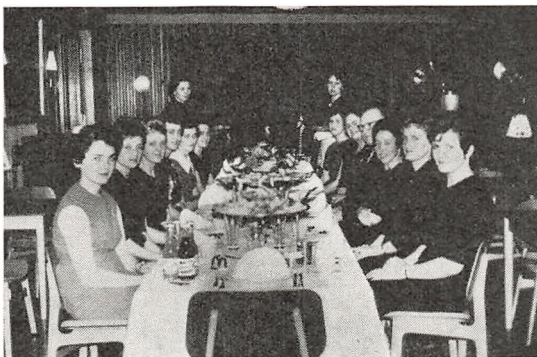
31.-10.: Med „Pride“ tilbage til Thorshavn, hvor vi den næste dag satte de i byen værende gamle Fårevejleelever, vi kunne komme i forbindelse med, stævne på Sømmandshjemmet og tilbragte en hyggelig aften sammen med Karla Bjørkdal (F 1960), Selma Weihe (E 1960), Dagny Zachariassen (1955—56), Margrethe Joensen (E 1959) Evelyn Jacobsen (E 1959), Merry Heinesen (E 1960), Anne Marie Olsen (F 1960), Vónbjórt Hentze (F 1959), Anna Johannesen (F 1959), Marjun Jóannesarson (E 1960), Jona Poulsen (E 1959) og Maria Davidsen (E 1959), som hermed sender hilsen til alle kammerater.

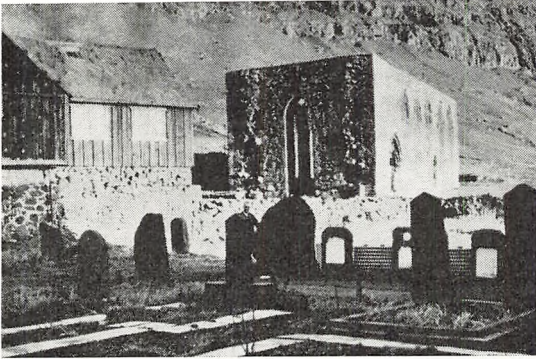
2.-5.-11.: holdt så „Heimamissionen“ årsmøde. Mit bidrag var indledningsgudstjenesten i Thorshavn kirke, en bibeltime i menighedshuset og et bibelforedrag i kirken den sidste dag. Hvor var det festligt at være med! Her mærkede man rigtig det færøske kristenhjerte slå — i et vældigt fremmøde (6 gange var den store kirke

fyldt), i en vældig sang og i det, som er så karakteristisk for møder deroppe: de mange frie friske vidnesbyrd bilagt med eksempler fra dagliglivet og den personlige erfaring.

6.-10.: igen af sted ud til nye øer og nye oplevelser. En slem storm fra sydvest fik sagkyndige til bestemt at fraråde os som planlagt at sejle til Vågø. Og vi bifaldt selvfølgelig — men da „Føroya Utvarp“ samtidig forkyndte: Forstanderen på Fårevejle Højskole prædikere i Sørvåg i aften, måtte vi ombord i „Vesterleid“. Uha, o, skræk! rundt Kirkebønæs langs Hestø og Kolter ind i Vågø fjord — hushøje bølger, vor båd en lille nøddeskal, de stejle fjelde, brændingen, stormen — mennesker, får og gods tumlet rundt i én vanskeligt udskillelig masse. Når vi havde det b e d s t, håbede vi på, at Kolter kunne blive vort Malta, hvor i sin tid en anden omrejsende evangelist ved navn Paulus strandede, iflg. Ap. Gern. 27, men dog reddede livet, — og når vi havde det v æ r s t, tænkte jeg: så blev det altså til 52 år, 3 måneder og 25 dage, heraf 10 år, 1 måned og 6 dage som forstander på Fårevejle Højskole. Når jeg siger „vi“, må det være ment som pluralis majestatis; for min kone berørtes i ingen henseender af Ap. Gern. 27, men havde travlt med at redde kufferter og andre jordiske ting og beviste dermed, at hun heller ikke „talte sine dage“. Jeg har — bagefter — tænkt på Bjørnsons ord: „Ja, hun, som lo, når min båd blev krænget/og blev ej bleg under uvejrhænget“. Og tro ikke, at det var ad mig, hun lo, for sådan er hun altså ikke! Endnu er der fromme stærke kvinder til. Godt igen at mærke fast grund under fødderne på kajen i Midvåg; men da jeg nogle timer efter, efter at være blevet inkvarteret hos købmand J ö g g v a n i Nyggjustuvu og frue, stod på prædikestolen i Sørvåg kirke, måtte jeg glæde mig over, at den havde så høj og solid en „ræling“, at der ingen fare var for at falde udenbords, selv om kirken gængede lidt rigeligt. — Næste formiddag en dejlig tur til Bø, en lille bygd på ca. 50 mennesker, efter invitation af Elinaborg Joensen (S 1956), som nu, efter endt uddan-

Gamle elever holder afskedsfest for os på »parnas-set«

Kirkebo

nelse på Bispebjerg, styrer hus for sin far. Fra Bø til Midvåg, hvor vi blev gæstfrit modtaget af min gamle Regenskammerat, sognepræst Johannes Follend og frue, og endelig til Sandevåg.

9.-11. satte vi fra Fløtuklettur over Vestmannasund til Vestmannahavn på Strømø (NB. Skal jeg nogensinde være skipper på Færøerne, må jeg bede om at blive det på Vestmannasund og ikke på Vågø fjord). Efter indkvartering hos fru Guldborg Olsen en dejlig tur op i fjeldet til SEV-værkets inddæmninger, som leverer strøm til alle øerne. A propos elektricitet — jeg havde forberedt dem derhjemme på, at jeg kom tilbage med et smukt boghandlerskæg, idet jeg ikke havde forestillet mig, at man ude i de fjerne bygder havde elektricitet. Hvilken naivitet af mig! Selv de mindste bygder strålede af neongadelys, og shaverne snurrede overalt. Der er siden krigen sket meget med hensyn til levefod på alle områder.

10.-11: Til Kvivik venligt modtaget af sognepræst Axel Thorgårds. Her fik min påståede historiske interesse megen næring, idet Kvivik bl. a. rummer minder fra vikingetiden ca. 900. Men ikke mindst her i Kvivik mindedes vi om den side af livet på Færøerne, som Nis Petersen skildrede i „Færinges — frænder“ — de mange tab under varetagelsen af det erhverv, som må være de flestes: fiskeri og søfart. Overalt i kirker og på kirkegårde så vi minder over dem, der satte livet til på havet — hver bygd har sine tragedier at fortælle om, og hver familie sine store tab. Her i Kvivik stod mellem kirken og præstegården mindet for de ved „Stella Argus“s forlis omkomne. Den 27.-10. for 4 år siden sejlede „Stella Argus“ for hjemadgående fra sildefiskeri sandsynligvis lige ind i en bølge og forsvandt i dybet uden at efterlade sig spor. 21 mand satte livet til, heraf 8 fra Kvivik, og 4 var brødre. Man bliver stille over for noget sådant. — Efter gudstjenesten i Kvivik kirke af sted til Kollefjord kirke samme aften. Men

„kun en aften var vi der“ (hos fru lærer Marie Samuelsen); for straks den næste morgen måtte vi ud at sejle igen, dennegang nord på op gennem Sundene til Øre på Østerø. Så med bil til Ejde, hvor vi ved foden af Færøernes højeste punkt Slættaratindur tilbragte en dejlig week-end hos sognepræst Brimnes og frue med herlig fjeldtur på 4 timer til Kollur og to gudstjenester i den smukke kirke.

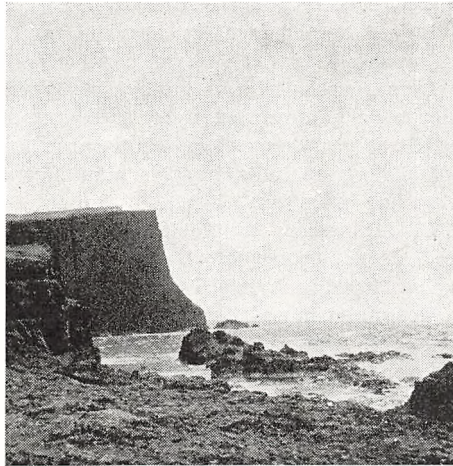
13.-11.: Så igen syd på, skiftevis med bil og båd til Strænder, hvor vi boede hos lærer Edmund Abrahamsen, som jeg i næste nr. skal vende tilbage til. Om aftenen gudstjeneste i Sjov kirke — igen som Porkere og Kollefjord en af de hyggelige, varme trækirker, hvor vi befandt os så vel.

14.-11. med „Sigmundur“ til Thorshavn og rundturen var endt. Men endnu to store oplevelser ventede os: Fårevjeleelevernes afskedsfest for os på „Parnasset“ — aldrig skal vi glemme jer for det; godt, at jeg havde min kone med til at knuse jer for det. Og et dejligt minde i færøsk basalt fik vi med os — hvor skal I have tak! Og så en herlig tur til Kirkebø, Færøernes nationale helligdom, det kulturelle og kirkelige midtpunkt i middelalderen med sin ufuldendte Magnus-katedral, sin sognekirke, sin kirkeruin og sin bispegård, som efter reformationen er beboet af kongsbønder af slægten Patursson, hvis ældste, Pål Nolsø Patursson, søn af den navnkundige Johannes Patursson, elskværdigt og værdigt, viste os omkring, så det betog os. — Og nu var det så tid at holde „afskedsprædiken“, det foregik dels på KFUM og dels i radioen.

17.-11. blev vi fulgt til kajs af eleverne og andre venner, gik ombord i „Tjaldur“ og nåede efter en dejlig rejse den 20.-11. til den før omtalte „Asiatiske Plads“ — velbeholdent.

Ja, og meget taknemlige for alt, hvad vi havde set og oplevet, og for båndene, der blev knyttet.

At der så også er det der oppe, man simpelt hen må græde over, er ikke stedet her at komme ind på. Læs i øvrigt John Munks bog: „Men Gud greb ind“ — man kommer også ad den vej til at elske Fær-

Våg ejde

øerne og får meget at bede om. Måtte Gud gribe ind og hele, hvad der hører sammen!

Hjemme fandt vi alt vel. „Vore damer“ og Davidsens havde styret hus og skole eksemplarisk i de fem uger, vi havde været borte, og præsterne *W i b e r g*, *Fårevejle*, og *J o h s. J ø r g e n s e n*, *Vallekilde*, m. fl. havde vikarieret i mine foredragstimer. Også for dette er vi taknemmelige.

M. K. & K. Rob. H.

Birthe Vindum Nielsen

BREV FRA *Syrien*

N e b k, 29. oktober 1961.

Hvem har lyst til at høre lidt fra Syrien? Først lidt om, hvordan jeg havnede hernede.

I Kristeligt Dagblad så jeg en aften en stor, fed overskrift: „Desperat mangel på sygeplejersker i Nebk“. Da jeg havde stor lyst til at se nye forhold, skrev jeg samme aften for at tilbyde min hjælp for kortere tid. Ca. to måneder senere var jeg her på hospitalet, der ligger i rigtige ørkenomgivelser. Umiddelbart vil man tænke, at ørkenlandskab er noget af det mest kedelige, men det er slet ikke tilfældet. En del er fladt terræn med masser af sten, men andet er klipper i de prægtigste formationer.

Rejsen herved med jet-caravelle var en stor oplevelse for sig — vejret var klart, så der var den herligste udsigt til landene under.

Damascus, mit første indtryk af Syrien, er en dejlig by, der rummer både gammelt og nyt i skøn forening. Noget helt for sig der er det at gå i de overbyggede basarer, hvor der er det mest brogede folkeliv og en livlig handel; man kan praktisk talt købe alt det, man har brug for.

Fra Damascus til Nebk kører man gennem ørkenen; vejen er god, da det er hovedforbindelsen mellem nord og syd. Nebk er en by på 13.000 indbyggere — men ser ikke tilnærmelsesvis så stor ud.

Hospitalet har plads til 60 patienter og ledes af den syriske overlæge, dr. Jabbur, der er ortopæd. Oversygeplejersken er frk. Nic. Hansen, der tillige med alt det administrerende må klare undervisningen. Endvidere er her frk. Holst, der er jordemoder, og frk. E. Pedersen, der er sygeplejerske, men virker som husmor.

For tiden er her tre uddannede syriske sygeplejersker; en fjerde er netop rejst til København for at lære narcose.

Så godt som altid er her fuldt hus og derfor meget at bestille. Arbejdet er særdeles interessant, da vi ser patienter med alle mulige lidelser — dog mest kirurgiske.

De første fire måneder var jeg på sengeafdelingen og klarede mig nogenlunde uden at forstå arabisk. Naturligvis kunne der komme forskellige misforståelser, når jeg var i nattevagt med en elev, der forstod meget lidt engelsk.

Patienterne kommer fra hele landet, nogle fra Damascus og mindre byer, andre fra ørkenen, hvor de lever i deres beduintelte. Vi ser utrolig mange forskellige klædedragter. Der er bestemt noget stateligt ved en mand, der kommer i sin store „abaje“, groft stof, der syet til noget i retning af det, vi forstår ved en kongekappe (eventyr). Kvinderne er ofte klædt i stærke farver; er de gift med en rig mand, har de ofte en række mønter hængende over panden.

Langt de fleste af patienterne er muhammedanere. For en kort tid får man nok ikke det rigtige indtryk af, hvor forfærdelig bundet de er af muhammedanismen.

Her er en patient, der har været her mere end et halvt år; da han ankom, var han fuldstændig stiv på grund af forkert behandling — endog hovedet var fixeret til den ene side. Efter et par operationer og ihærdig træning kan han nu gå. Denne patient har vist fået øjnene op for kristendommen — i det mindste læser han højt af Bibelen for sine medpatienter

Her er en dejlig sygeplejebolig, hvor vi danske bor på første sal. Trods beliggenheden har vi det aldrig ensomt. Mange danske, der besøger disse lande, finder vejen til Nebk.

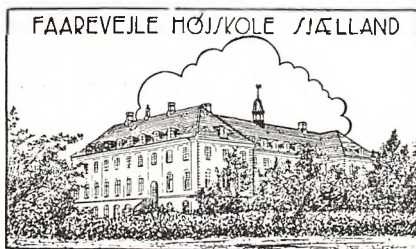
Det var en lille brøkdal af det, der er at fortælle fra mit ophold i Syrien; hver dag er rig på nye oplevelser!

De bedste hilsener — specielt til elevholdet 1953.

Birthe Vindum Nielsen.

*Fra
og
til*

ELEVKREDSEN

ØSTVENDSYSSELS HØJSKOLEKREDS

stævner sammen i Hjallerup missionshus lørdag d. 13. jan. 1962 kl. 20, hvor forst. Jens J. Moeslund, Haslev Landbrugsskole, taler: „Hvad er et menneske?“. P. u. v. Tage Sanden.

SAMLEDE TIL FÅREVEJLESTÆVNE I ODENSE

den 19. november sender vi hermed en kærlig hilsen til personalet på Fårevejle Højskole og alle „Sølvsnoren“s læsere.

Niels Jørgen og Hansigne Pedersen f. Jørgensen (1914), Knarreborg. Sara Larsen. Agnethe Bjørnvad f. Olsen (1919). Nina Lohmann Rydahl (1932). Kristian og Maren Hjorth f. Nielsen (1921). Marius og Marie Andersen f. Johannesen (1922). Alfred (1919-20) og Johanne Hansen (1919), Bovense. Else og Carl Nielsen (1919-20). Karoline og Johannes Nielsen (1919-20), Vefling. Kamilla og Johannes Madsen (1915-16), Beldringe. Missionær Th. Christensen, Odense.

DØDSFALD

Johannes Rasmussen, som var elev 1919-20, døde den 9. november uden forudgående sygdom.

PÅ GRUND AF „TIDERNES UGUNST“

såvel i trykkeri som på redaktion har nov.-dec.nr. måttet slås sammen.

Kære gamle elever!

Med tak for mange hilsner og håndslag fra nær og fjern i året, der gik, sender vi Dem ønsket om en glædelig og velsignet jul, hvor det må gå i opfyldelse, som udtrykkes i Kingos vers:

„Din fred, o Gud, som overgår
alt det, som sind og sans formår,
vort hjerte så bevare
i Kristus Jesus, at vi må
så stor en juleglæde få,
som aldrig kan bortfare!“

Deres

Lilly Frederiksen

Lilli Ingemann

Johanne Mikkelsen

Annette Pade

Udgivet af Fårevejle højskoles elevforening (Giro nr. 8701)
Formand: Aage H. Lund. - Redaktør: K. Robert Hansen